Regd: No. M. 916.

THE VEDANTA DIPIKA

வேதாந்த தீபிகை.

குரோதனஹு,

1924—1925.

ஸம்புடம் 15.

சித்திரைமீ.

APRIL

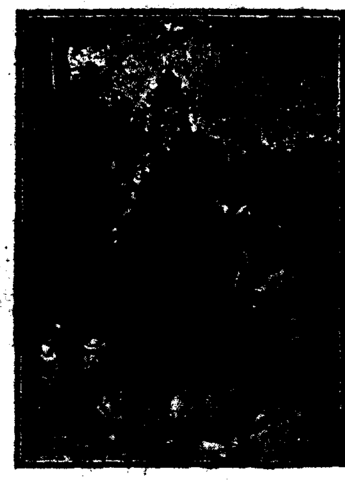

OF THE REGISTRAR ...
4-MAY-1925
MADRAS

பத்ராதிபர். }
கார்யதர்சி. }

அய்யங்கார், எம்.ஏ.

விஷய ஸூசிகை.

1. பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்:— 153
2. சத்வவித்யா:—ஸ்ரீ. உப. கெ. டி. துரைசாமி அய்யங்கார். 156
3. ஆழ்வார்களும் அர்ச்சாவதாரமும்:—
ஸ்ரீ. உப. வே. காரப்பங்காடு சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி. 161
4. ஆசார்ய வைபவம்:—ஸ்ரீ. உப. காடம்தேத்தி கோபாலாசார்யர். 163
5. சில சர்ச்சைகளின் ஸமாதானம்:—
ஸ்ரீ. உப. கே. ராஜகோபாலாசார்யர். 168
6. மதம் என்பது யாது:—ஸ்ரீ. உப. வே. ஸ்ரீசைலதாதாசார்யர். 174
7. ஸ்ரீபரமபத ஸோபாநம், (வ்யாக்யானத்துடன்):—
ஸ்ரீ. உப. வே. பண்டிதபூஷணம் சே. நரஸிம்மாசார்யர். 17
8. ஸ்ரீ ஸச்சரித்ர ரக்ஷை (தமிழ்மொழி பெயர்ப்புடன்)—
ஸ்ரீ. உப. வே. பண்டிதபூஷணம் சே. நரஸிம்மாசார்யர். 121

Office:—2/11. Adiappa Mudaly Street, Purasawalkam

K. R. Press, Madras.

வர்ஷச் சந்தா ரூ. 3—0—0.]

[ஸஞ்சி

உலக ப்ரசித்தி பெற்றது.

"டிக் - டாக்" | கடியாரம் விலை, | ரூ. 3.

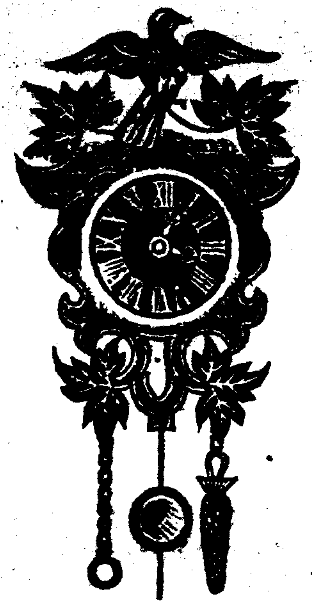

ஜெர்மனி தேசத்தில் செய்யப்பட்டது. மிக்க அழகாயுள்ளது. சுவத்தில் மாட்டக்கூடியது. காலத்திற்குச் சரியான மணியைக் காட்டக்கூடியது. விலை குறைவு. பலமதிகம். இன்றைக்கே எழுதுங்கள்.

"டிக் - டாக்"

கடியாரம் 1-க்கு விலை ரூ. 3.

(ரிஜிஸ்டர்ட்)

விலாசம்— பீடர் வாச் கம்பெனி,

தபால் பெட்டி நெ. 27.

மதராஸ்.

சுருதப்ரகாசிகா ஸஹிதம், ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ்மொழி பெயர்ப்பு.

முதல் ஸஞ்சிகை (லகுஸித்தாந்தம் முடிய)	ரூ.	...	1	4	0
2-வது மஹா பூர்வபக்ஷம் முடிய		...	0	10	0
3-வது ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணம்		...	0	12	0
ஸ்ரீ வசநபூஷண ப்ரமாணத்திரட்டு அரும்பத விளக்கம்		...	1	4	0
திருவாய்மொழி ஈட்டின் ப்ரமாணத்திரட்டு முதல் 3-பத்து		...	0	12	0

திருப்புறம்பியம் போஸ்டு, கும்பகோணம். } T. D. ராமஸ்வாமி நாயுடு.

BRAHMINS!!

Do you know that you have a journal to speak for you?

It is

THE "BRAHMAN"

Published *twice* a month in *English* at Triplicane, Madras

WITH

An Annual Subscription of only Rs. 2-8-0. Sample copy as. 2.

The profit of this journal goes to *Brahmana Gurukulas* to be the Editor.

Will you Kindly support it?

Manager.

4-MAY 1925
MADRAS

ஸ்ரீ:

[illegible]

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர் } ஆர். ஸ்ரீநிவாஸ ராகவ அய்யங்கார், எம். ஏ.
கார்யதர்சி }

ஸம்புடம் 15.] குரோதனஹூ, சித்திரைமீ". [ஸஞ்சிகை 7.

[illegible]

[illegible]

[ஸ்ரீபாகவதம். 1-9-28.]

ஸ்ரீ:

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

விஷ்ணு ஆலயங்களின் புராதனத்வம்.

விஷ்ணுவினுடைய ஆலயங்களும் பூஜையும் வெகு காலத்துக்கு முன்னலேயே நம் பரதகண்டத்திலிருந்தன என்பதை வட இந்தியாவிலுள்ள சில சிலாசாஸனங்கள் தெரிவிக்கின்றன. அவை கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு இருநூறு வருஷங்களுக்கு முன்னமேயே எழுதப்பட்டுள்ளவை என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவையாவன:—

(1) மத்ய இந்தியாவில் க்வாலியர் ஸமஸ்தானத்தில் விதிசாவுக்கு ஸமீபத்தில் பெஸ்நகரம் என்னும் ஊரில் ஒரு ஸ்தம்பமிருக்கிறது. அதில் ப்ராஹ்மிலிபியில் தக்ஷசிலா என்னும் ஊரில் ஆண்டுகொண்டிருந்த கிரீக்கிய அரசனாகிய அந்தியால்கிடாஸ் என்னும் மஹாராஜனிடமிருந்து காசிபுத்ரபாகபத்ரன் என்னும் அரசனிடம் தூதனாக வந்த தியான் என்பவன் புத்ரனும் தக்ஷசிலாவில் குடியிருப்பவனுமான ஹெலியோடோரஸ் என்னும் பாகவதனால், "தேவதேவனாகிய வாஸுதேவனுக்குக் கட்டப்பட்ட கருடத்வஜம்" என்று அர்த்தமுள்ள ஒரு சாஸனம் பாளிபாஷையில் வரையப்பட்டிருக்கிறது. இந்த அந்தியால்கிடாஸ் என்பவன் பாக்டிரியா என்னும் தேசத்துக்கு கி. மு. 171-ஹூல் பட்டத்துக்கு வந்ததாக ச[illegible] விமர்சகர்கள் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். (2) விதிசா என்னும் ஊ[illegible], அதா ஒரு தெருவில் கண்டு எடுக்கப்பட்டு, பெஸ்நகர கன்க[illegible] மஹத், ஆங் கப்பட்டிருக்கும் ஒரு எட்டுப்பட்டைக்கல் ஸ்தம்பத்தில் [illegible]

எழுதப்பட்ட ஒரு சாஸனத்தில் பாகவதமஹாராஜன் பட்டத்துக்குவந்த பன்னிரண்டாவது (சுமார் கி. மு. 100) வருஷம் பரமபாகவதனுகிய (வைஷ்ணவனுகிய) கௌதமி புத்ரனுல் பகவானுடைய அழகான கோவிலில் ([illegible]) இந்த கெருடத்வஜம் (ஸ்தம்பம்) கட்டப்பட்டது என்று அர்த்தமுடைய ஒரு சாஸனம் வரையப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த இரண்டு சாஸனங்களில் குறிக்கப்பட்ட கெருடத்வஜம் என்பதற்கு ஸ்தம்பம் என்று அர்த்தம். வாஸுதேவனென்பவரை தேவதேவனென்றும் பகவானென்றும் சொல்லியிருப்பதால், வாஸுதேவ சப்தத்தால் ஸாக்ஷாத் பரமாத்மாவான விஷ்ணுவே குறிப்பிடப்படுகிருரென்று நிர்ணயிக்கவேண்டியிருக்கிறது. மேலும் இந்த வாஸுதேவனுக்கு கெருடத்வஜம் கட்டியிருப்பதாலும் கெருடத்வஜம் விஷ்ணுவுக்கு அஸாதாரண சின்னமாகையால் வாஸுதேவன் என்னும் சப்தத்தால் ஸ்ரீமந்நாராயணனையே சொன்னபடி. ஸ்ரீமந்மஹாபாரதத்தில் ஆதிபர்வம் 33-வது அத்யாயத்தில் அம்ருதகலசத்தை எடுத்துக்கொண்டு கருடன் பறந்துபோகையில் விஷ்ணுவைக்கண்டதாகவும் விஷ்ணு கருடனுடைய ஸாமர்த்யத்தைக்கண்டு மெச்சி அவருக்கு வரம் கொடுத்தபொழுது கருடனும்,

[illegible]

(உமக்கும் நான் வரம் தருகிறேன், தாங்கள் கேளுங்கள். விஷ்ணு மஹா பலசாலியான கருடனைத் தனக்கு வாஹனமாக ப்ரார்த்தித்தார். ஒரு த்வஜத்தைச்செய்து அதன்பேரிலிருக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார். அந்தக் கருடனும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று நாராயணனிடம் சொல்லிவிட்டுப்போய் விட்டார்) இவ்விதமாய் பகவானுக்கு வரம் கொடுத்ததாகவும், சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் இந்த ஸ்தம்பங்களால் விஷ்ணுவினுடைய ஆலயங்கள் இருந்திருக்கவேண்டுமென்பது நிச்சயம்.

கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு ஸுமார் இருநூறு வருஷங்களுக்கு முந்தியாவது இந்தக் கோவில்கள் இருந்திருக்கவேண்டும். மேலும் ஹெலியோடோரஸை ...வதன் என்று சொல்லியிருப்பதால் அவன் அந்ய மதஸ்தனுகயிருந்தும் ...க்தனுக ஆகி ஒரு கருடஸ்தம்பம் கட்டின கைங்கர்யத்தை பெற் ... நாளில் வைஷ்ணவமதம் எவ்வளவு ப்ரஸித்தி அடைந்து ...ண்டுமென்று நாமே அறிந்...

(3) ராஜபுதனம் என்னும் தேசத்தில் உதயபூர் ஸமஸ்தானத்தில் காஸுண்டி என்னும் க்ராமத்திலிருக்கும் ஒரு குளத்தின் படிக்கட்டில் அகப்பட்ட ஒரு கல்லில் கி. மு. இரண்டாவது நூற்றுண்டில் வழங்கி வந்த ப்ராஹ்மி லிபியில் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் எழுதப்பட்ட ஒருசாஸனமிருக்கிறது. அது பின் வருமாறு,

"[illegible]............ [illegible]............[illegible] [illegible] நாராயணவாடீ [illegible]"

(பராசரியின் பிள்ளையாகிய பாகவத கஜாயனனுல் நாராயணனுடைய கோவிலுக்குள் பகவானுன ஸங்கர்ஷண வாஸுதேவர்களுடைய பூஜைக்காக ஒரு கல் ப்ராகாரம் கட்டப்பட்டது.) நாராயணவாடீ என்பதால்நாராயணனுக்கு ஒரு கோவில் இருக்க வேண்டுமென்றும், ஸங்கர்ஷண வாஸுதேவர்களுக்கு ப்ரத்யேகமாய் பூஜைக்கு ப்ராகாரம் கட்டப்பட்டது என்பதால் நாராயணனைக் காட்டிலும் ஸங்கர்ஷண வாஸுதேவர்களுக்கும் பூஜை தனியாக நடந்திருக்கவேண்டும் என்று ஏற்படுகிறது.

கீழ் குறிக்கப்பட்ட சாஸனங்களில் வாஸுதேவன் என்று சொல்லி இருப்பதாலும் இந்த சாஸனத்தில் ஸங்கர்ஷண வாஸுதேவன் என்று சொல்லி இருப்பதாலும், பகவத், பாகவத, என்னும் சப்தங்களாலும் பாஞ்சராத்ர மதாவலம்பிகளை பாகவதர்கள் என்று சொல்லுவதாலும், இந்த மூர்த்திகள் பாஞ்சராத்ர சாஸ்த்திரத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட வாஸுதேவ ஸங்கர்ஷண முதலான வ்யூஹ மூர்த்திகள் என்று சிலர் அபிப்ராயப்படுகிருர்கள். வாஸுதேவ சப்தத்துக்குமுன் ஸங்கர்ஷண சப்தத்தை ப்ரயோகித்திருப்பதால் [illegible] என்னும் ந்யாயப்படி ஸங்கர்ஷணன் வாஸுதேவனைக் காட்டிலும் பூஜ்யராக இருக்கவேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. அப்படிக் கிருந்தால் இது வ்யூஹ ரூபங்களை குறிக்காது. ஸங்கர்ஷணன் என்பது பலராமனுகத்தானிருக்கவேண்டும். இந்த ஸங்கர்ஷணனை தேவதையாக சிலர் உபாஸித்ததாக கௌடில்யருடைய (1) அர்த்த சாஸ்த்ரத்திலிருந்து ஏற்படுகிறது. அதில் சிலசாரர்கள் ஸந்யாஸி வேஷம் போட்டுக்கொண்டு தலையை மொட்டை அடித்துக்கொண்டாவது சடையை தரித்துக்கொண்டாவது வந்து மதன என்னும் கொடியினுடைய ரஸத்தை ஸோமலதையின்சாற்றுடன்கலந்து ஆடுமாடு மேய்க்கிறவர்களுக்குக்கொடுத்து அவர்களுக்கு மயக்கம் வந்தவுடன் ஆடுமாடுகளை ஓட்டிக்கொண்டு பே...

(1) [illegible] ...ன், அதா ...மஹத், ஆங்

அர்த்த சாஸ்த்ரம் 13- அதிகாரம் 3 - அத்யாயம்.

விடுவது வழக்கம் என்று சொல்லி இருக்கிறார். வாஸுதேவனை தேவதேவன் என்று சொல்லி இருப்பதாலும் பரதேவதையாகவும் ஸங்கர்ஷணனை ஸாமான்ய தேவதையாகவும் அந்தக்காலத்தில் கொண்டாடி இருப்பதாக தெரியவருகிறது. இவ்விதம் வாஸுதேவனுக்கு ப்ராதான்யமும் ஸங்கர்ஷணனுக்கு அவ்வளவு ப்ராதான்ய மில்லாமையாலும் இவர்களை பாஞ்சராத்ர ஸம்பந்தியான வ்யூஹாவஸ்தைகளென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். இது எவ்விதம் என்று நிஷ்கர்ஷிப்பதற்கு சிலாசாஸனங்களில் ஆதாரங்களில்லை. இந்த சாஸனங்கள் இரண்டாயிரத்து இருநூறு வருஷங்களுக்கு முன்பே வைஷ்ணவமதம் எவ்வளவு பரவி இருந்தது என்பதற்கும் விஷ்ணுவானவர் வாஸுதேவன், நாராயணன் என்கிற பெயர்களால் ஆலயங்களில் பூஜிக்கப்பட்டிருந்தார் என்பதைக் காட்டுவதற்கும் ஸாதகங்களாக இருக்கின்றன.

இந்த வியூஹங்களைப்பற்றி பின்னொடி விசாரிப்போம்.

ஸம்மதியோக்ய வயதை நிர்ணயிக்கும் மசோதா.

நம்முடைய ஆசாரத்தை சீர்திருத்தவேண்டுமென்று டில்லி ராஜாப்ரதிநிதி ஸபையில் டாக்டர் கௌர் என்பவரால் கொண்டுவரப்பட்ட மசோதாவை சென்ற மார்ச்சுமீ த்தில் நடந்த ஸபையில் சட்டமாக்கிவிட்டார்கள். முன்னிருந்த சட்டம். பன்னிரண்டு வயது நிரம்பாத கன்னிகையுடன் ஸம்போகம் செய்வதானது அவள் ஸம்மதித்தாலும் கூட பலாத்கார ஸம்போகம்என்னும்குற்றமாய் அது த்வீபாந்தரம் கொண்டுபோகப்படுதல் அல்லதுபத்துவர்ஷபர்யந்தமான கடுங்காவல் முதலிய சிக்ஷைக்கு உட்படுத்தக் கூடியதாயிருந்தது. இதை இப்போது இரண்டாகப்பிரித்து ஏற்கனவே கல்யாணம் ஆன பெண்கள் விஷயத்தில் 14-வயது நிரம்பாத பெண்களிடம் ஸம்போகம் செய்வதும், ப்ரௌடா விவாகம் செய்யும் ஜாதிப்பெண்கள் விஷயத்தில் 16-வயது நிரம்பாத பெண்களிடம் ஸம்போகம் செய்வதும் குற்றமென்றும் அதுமேலே சொல்லப்பட்ட சிக்ஷைக்கு உட்படுத்தக்கூடியது என்றும் சட்டமாக தீர்மானித்துவிட்டார்கள்.

தேஹஸௌகர்யத்தை உத்தேசித்தே சாஸ்த்ரங்கள் ஏற்பட்டிருந்தும் அதை சற்றேனும் கவனியாமல் கேவலம் ம்ருக ப்ராயமாய் விஹரிக்கும் இந்நாளில் இந்த சட்டம் வேண்டியது அவச்யமே. இதன் ஆவச்யகதையைப்பற்றி வேதாந்ததீபிகையின் 14-வது ஸம்புடம் 10-வது ஸஞ்சிகையில் விஸ்தாரமாய் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அரசாங்கத்தார் மதஸம்பந்தமான இவ்வித விஷயங்களில் ப்ரவேசியாமல் நம்மவர்களே நம்மை சீர்திருத்திக்கொண்டிருந்தால் மிகவும் நன்றாகயிருந்திருக்கும். ஆனால் ஒரு ...தோஷம். ஹிந்துமதஸ்தாபன மசோதாவால் உண்டாகும் தீங்குகள் ... என்பதை சற்றேனும் கவனியாமல் சட்டமாகக்கொண்டு வரப் ...ர்த்தங்களை விளைவித்ததைப்போலில்லாமல் இந்த மசோதா ...த்தை உண்டாக்குமென்று நம்புகிறோம்.

ஸ்ரீ:

ஸத்யவித்யா.

(ஸ்ரீ. உப. கெ. டி. துரைசாமி அய்யங்கார்.)

இப்பாரதகண்டத்தினுடைய இப்போதைய நிலைமையானது மிகவும் துக்கிக்கத்தகுந்ததாக இருக்கிறது. தர்மாசரணமென்பது பிரதிதினம் க்ஷீணித்து வருகிறது. கிறிஸ்தவமதம் முதலிய போலிய மதங்கள் ப்ரபலமாகிக் கொண்டு வருகின்றன. சிலர் நாகரிகமென்றால் ஆங்கிலேயர் முதலிய அன்யதேசியர்களுடைய வ்ருத்திகளை அநுஸரிப்பதுதான் என்று நினைத்து இஹபரஸாதனங்களான நம்முடைய வைதிக தர்மாசரணங்களை விட்டுவிட்டு, (1) சிலர் ப்ராஹ்மணர்களாய் பிறந்த மாத்திரத்தினாலேயே தாங்கள் ச்ரேஷ்டர்கள் என்ற துரபிமானத்துடன் வர்ணாச்ரம தர்மங்களை விட்டு ப்ராஹ்மணர்கள் அப்ராஹ்மணர்களென்றும் விவாதத்தால் ஜனங்களுக்கு மனக்கலக்கமுண்டாக்கி ஐகமத்யத்தை நீக்கியும், சிலர் நம்முடைய சாஸ்த்ரங்களை அப்யஸிக்காமலும், ப்ராயேண எல்லோரும் அநாதியாயும் பரம ப்ரமாணமாயும் ஐஹிக ஆமுஷ்மிக ஸுகங்களுக்கு ஸாதனமாகவும், ஸச்சிதாநந்த ஸ்வரூபியான பரமாத்மாவின் திருவாக்யங்களாகவும், விலையில்லா ரத்னங்களின் நிதியைப்போன்ற வேதங்களை அத்யயனம் செய்யாமலும், அத்யாபனம் செய்விக்காமலும் ஸதாசாராநுஷ்டானங்களே இஹபர லோகங்களுக்கு ஸாதனங்களென்று அறியாமலும், அவித்யா அந்தகாரத்தில் சிக்கிக்கொண்டு ஆத்மோஜ்ஜீவனமான கார்யங்களைச் செய்யாமல் தாங்களும் கெட்டு இதரர்களையும் இழுத்துக்கொண்டு செல்லுகிறார்கள். மனுபகவானும்,

(1) ப்ராஹ்மண்யம் எப்படி ஒருவனுக்கு ஸித்திக்கிறது என்பதை மனு உபபாதித்திருப்பதை இங்கு எடுத்துச் சொல்லுவது ஸங்கதமாகும். ஸ்வாத்யாயேன வ்ரதைர் ஹோமைஸ் த்ரைவித்யேநேஜ்யயா ஸுதை: । மஹாயஜ்ஞைஶ்ச யஜ்ஞைஶ்ச ப்ராஹ்மீயம் க்ரியதே தனு: ॥ வேதாத்யயனத்தாலும், மதுமாம்ஸம் முதலியதை விலக்குதலாகிற நியமங்களாலும், அக்நிஹோத்ரம் முதலிய ஹோமங்களாலும், த்ரைவித்யா முதலான வ்ரதாநுஷ்டானத்தாலும், ப்ருஹ்மசர்யாவஸ்தையில் தேவருஷி பித்ரு தர்ப்பணங்களாலும், க்ருஹஸ்தாவஸ்தையில் புத்ரனை உண்டுபண்ணுவதாலும், ப்ருஹ்ம யஜ்ஞம் முதலிய ஐந்து மஹாயஜ்ஞங்களைச் செய்வதாலும், ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய யாகங்களை செய்வதாலும், தன்னுடைய சரீரத்தை ப்ரு... ப்ராப்திக்கு யோக்யமான ஆத்மாவை உடைய சரீரமாகச் செய்து...ன், அதா இவ்விதம் செய்தால் அல்லவோ இவனுக்கு ப்ராஹ்மண்யம் ஸித்...ஹத், ஆங்

வேதமேவாப்யஸேந்நித்யம் யதாகாலமதந்த்ரித: ।
தம் ஹ்யஸ்யாஹு: பரம் தர்மமுபதர்மோ(அ)ந்ய உச்யதே ॥

(உசிதகாலத்தில் ப்ரதிதினம் ஒருவன் சோம்பலில்லாமல் வேதங்களை அப்யாஸம் செய்து வரவேண்டும். அதுதான் இவனுக்கு முக்யமான கடமை. மற்றவை அதைக்காட்டிலும் தாழ்ந்தவைகள்.)

வேதாப்யாஸேந ஸததம் சௌசேந தபஸைவ ச ।
அத்ரோஹேண ச பூதாநாம் ஜாதிம் ஸ்மரதி பௌர்விகீம் ॥

(ப்ரதிதினம் வேதாப்யாஸத்தினாலும், த்ரிகரண சுத்தியினாலும், வ்ரதாநுஷ்டானத்தாலும், ப்ராணி ஹிம்ஸை செய்யாதிருப்பதினாலும் ஒருவனுக்கு பூர்வ ஜன்ம ஸ்மரணம் வருகிறது.)

பௌர்விகீம் ஸம்ஸ்மரந் ஜாதிம் ப்ரஹ்மைவாப்யஸதே புந: ।
ப்ரஹ்மாப்யாஸேந சாஜஸ்ரம் அநந்தம் ஸுகமச்நுதே ॥

(பூர்வ ஜன்மங்களின் ஸ்மரணம் வந்து அத்தால் கர்பத்திலிருப்பது பிறப்பு, கிழட்டுத்தனம், சாவு முதலிய கஷ்டங்களை அறிவதால் ஜன்மம் எடுப்பதில் விரக்தி உண்டாகி, மறுபடி வேதாப்யாஸம் செய்வதால் வேதத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட பரமாத்மாவை ச்ரவண மனன நிதித்யாஸனங்களால் ஸாக்ஷாத்காரம் செய்து அத்தால் அழிவில்லாத ஸுகத்தையுடைய மோக்ஷத்தை எப்போதும் அடைகிறான்.)

குவிவாஹை: க்ரியாலோபைர் வேதாநத்யயநேந ச ।
குலாந்யகுலதாம் யாந்தி ப்ராஹ்மணாதிக்ரமேண ச ॥

(அஸுராதி கெட்ட ரீதியானவும் நிஷித்தமானவர்ணத்தில் விவாஹங்களாலும், ஜாதகரணம் நாமகரணம் முதலிய க்ரியைகளை விட்டுவிடுவதாலும், வேதத்தை அத்யயனம் செய்யாமலிருப்பதாலும், ப்ராஹ்மணர்களை பூஜை செய்யாததாலும் நல்லகுலத்தில் பிறந்தவன்கூட தாழ்ந்தவனாக ஆகிவிடுகிறான்.)

இவ்விதமாக வேதாத்யயனத்தால் உண்டாகும் ப்ரயோஜனங்களையும், அதை செய்யாவிட்டால் உண்டாகும் கெடுதல்களையும் மநு தம்முடைய தர்மசாஸ்த்ரத்தில் வ்யக்தமாக உபதேசித்திருக்கிறார். மேலும் வேதங்களை அத்யயனம் செய்தது மாத்திரத்தால் ப்ரயோஜனமில்லை என்றும், அந்த வேதங்களில் சொல்லி இருக்கிறபடி நாம் அநுஷ்டிக்க வேண்டுமென்றும் அப்படி ...த்தால் பரலோகத்தில் ஸுகம் அடைவதுடன் இந்த லோகத்தி... ஸுகத்தையு மடைகிறான் என்பதை பின்வரும் ச்லோகத்

ஆசாராத் லபதே ஹ்யாயுராசாராதீப்ஸிதா: ப்ரஜா: ।
ஆசாராத்தநமக்ஷய்யமாசாரோ ஹந்த்யலக்ஷணம் ॥

(ஒருவன் நல்ல நடவடிக்கையால் தீர்க்கமான ஆயுஸ்ஸை அடைகிறான். நல்ல நடவடிக்கையால் இஷ்டப்பட்ட ஸந்தானத்தை அடைகிறான். நல்ல நடவடிக்கையால் குறைவில்லாத ஸம்பத்தை அடைகிறான். நல்ல நடவடிக்கை கெடுதல்களை நசிக்கும்படி செய்கின்றது.)

இப்படி மநு உபதேசித்திருந்தும் தற்காலத்தில் வேதாத்யயனத்தை ஏறிட்டுப்பார்ப்பதேஇல்லை பிள்ளைகளை ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையை அப்யஸிக்க வொட்டாமல் கேவலம் அயல்நாட்டு பாஷைகளை படிக்கும்படி செய்துவருகிறார்கள். ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையை அடியோடு மறந்துவருகிறார்கள். அப்படி அப்யஸித்தாலும்கேவலம் நாடக அலங்கார க்ரந்தங்களில் காலத்தைக்கழித்து ஆத்மோஜ்ஜீவனத்துக்கு ஹேதுவானவும் பரமஹிதமான மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய ப்ரஹ்மவித்யையில் பரிச்ரமப் படுவார்கள் ப்ராயேண விரளமாய்ப் போய்விட்டார்கள்.

அப்படி ஸாங்கமாய் வேதாத்யயனம் செய்தவர்களும் "யேந ஸூர்யஸ்தபதி தேஜஸேத்த: நாவேதவிந்மநுதே தம் ப்ருஹந்தம்" (எந்த தேஜஸ்ஸினால் ஸூர்யன் ப்ரதீப்தனாய் ப்ரகாசிக்கின்றானோ அந்த தேஜோமூர்த்தியான பரப்ருஹ்மத்தை வேதங்களை அறியாதவன் அறியமாட்டான்.") "ஸர்வேஷாமேவ தாநாநாம் ப்ருஹ்மதாநம் விசிஷ்யதே । வார்யந்நகோமஹீவாஸஸ்திலகாஞ்சநஸர்பிஷாம்" (ஜலம் அன்னம், பசு, பூமி, வஸ்த்ரம், எள்ளு, தங்கம், நெய், இவைகளை தானம் செய்வதைக்காட்டிலும் ப்ருஹ்ம ஜ்ஞானத்தை தானம் செய்வது அதாவது உபதேசிப்பது மிகவும் ச்லாக்யம்") என்கிற ப்ரமாணங்களை மறந்துவிட்டு வேதவித்யையை ப்ரசுரப்படுத்தாமல் கேவலம் ஸாமான்ய வித்யைகளை அநுமோதித்து அதில் ச்ரமப்பட்டு வருவது மிகவும் சோசநீயமான விஷயமல்லவா? இவ்விதம் நம்தேசம் அவித்யையால் ஆக்ரமிக்கப்பட்ட புத்தியையுடைய ஜனங்களால் நிறைந்திருக்கும் பொழுது ஆத்மோன்னதியும் தேசோன்னதியும் எங்கிருந்து வரும். புத்திமான்கள்கூட அவித்யையின் இருட்டால் கண்தெரியாமல் பொய்யை மெய்யாகவும் மெய்யை பொய்யாகவும் பாவித்து திண்டாடுகிறார்கள்? இந்த அவித்யையை பதஞ்ஜலி மஹர்ஷி தம்முடைய யோகஸூத்ரத்தில் அநித்யத்வத்தில் நித்யத்வத்தையும், அசுசித்வத்தில் சுசித்வத்தையும், துக்கத்தில் ஸுகத்தையும், அநாத்மாவில் ஆத்மாவையும் தெரிந்து ... என்னுதல் என்று நிர்வசனம் பண்ணி இருக்கிறார். இந்த இருட்... அதாஜ்ஞானமாகிற ஸூர்யன் உதித்தால் ஒழிய நீங்காது. அப்ப... மஹத், ஆங்

இப்பாரதகண்டம் மன்வாதி மஹர்ஷிகள் காலத்திலிருந்ததுபோல் நல்ல உன்னத ஸ்திதியை அடையாது.

இவ்விதம் பரமஹிதமாயும் மாதாபிதாக்களைக் காட்டிலும் மிகவும் ப்ரியத்துடனும் ஆதரவுடன் கூடின வேதங்கள் நமக்கிருக்கும் பொழுது அவைகளை அனுஸரித்து, இது கலிகாலம் எல்லாம் தலைகீழாகத் தானிருக்கும், எல்லாம் ஹீநஸ்திதியில் தானிருக்கும் என்று சொல்லிக்கொண்டிருப்பது 'தைவேந தேயமிதி கா புருஷா வதந்தி' (தெய்வத்தால் கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்று ஸாமான்யர்கள் அல்லவோ சொல்லுவது) என்கிறபடி கேவலம் மௌட்யத்தினாலேயே தவிர வேறில்லை. ஏனென்றால் ஸர்வஜ்ஞனையும் ஸர்வசக்திமானை பகவான் நாம் ஆத்மோந்நதியை அடையும்பொருட்டு ஆதியில் எந்த வேதங்களை உபதேசித்தாரோ அதே வேதங்கள் இன்னுமிருக்கின்றன, இன்னுமிருக்கப்போகின்றன. அவைகளுக்கு அழிவே கிடையாது. எந்த தர்மங்களால் மன்வாதி மஹாபுருஷர்கள் காலத்தில் இந்த பாரதவர்ஷமானது உன்னதஸ்திதியை அடைந்திருந்ததோ அதே தர்மங்கள் அத்யாபி அதே வேதங்களாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றன. இன்னும் ப்ரதிபாதிக்கப்படப்போகின்றன. நாம் அவைகளை அநுஷ்டானம் செய்ய வேண்டுமென்று பகவானுடைய ஸங்கல்பமே தவிர அவைகளை அநுஷ்டானம் செய்யக்கூடாதென்று அவருடைய ஸங்கல்பமில்லை. அவர் மிகவும் பரமகாருணிகர். எப்போதும் நம்முடைய நன்மையே கோருகிறார். இந்த ஜகத்தின் உத்தாரணார்த்தமாகவே ஸதாசார்யர்கள் முதலான வேண்டிய அநுகூலங்களை ஸ்ருஷ்டி செய்து கொடுத்திருக்கிறார். அவைகளை உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளாவிடில் அது நம்முடைய தப்பே தவிர அவருடையதல்ல. நாம் எதுவரையில் வைதிக தர்மங்களை ஆசரிக்க வில்லையோ அதுவரை காலமும் கெடுதலாகத் தானிருக்கும். 'ந ஹி ஸுப்தஸ்ய ஸிம்ஹஸ்ய ப்ரவிசந்தி முகே ம்ருகா:'' (தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஸிம்ஹத்தின் வாயில் மான்கள் வந்து நுழையுமா?) என்பதுபோல் புருஷப்ரயத்ன மில்லாமல் பகவானுடைய ஸஹாயம் வாராது. கலியுக மென்பது காலத்தின் பெயரே தவிர வேறு இல்லை. இதேயுகத்தில் நாம் வேதங்களை அப்யஸித்து அவைகளின் அர்த்தத்தை க்ரஹித்து அதில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட தர்மத்தை அனுஷ்டித்துவந்தால் முன்போல நம்தேசம் அத்யுன்னத ஸ்திதியை அடையுமென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. இந்த விஷயத்தில் வட இந்தியாவில் நடக்கும் ப்ரயத்னம் தென் இந்தியாவிலில்லை. அங்கு ப்ரதி குருகுலமும் ப்ரதி பள்ளிக்கூடமும் வேதங்களின் அத்யயனம் அவச்யம் என்று நினைத்து செய்துவர ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். தென் இந்தியாவிலும் அதேமாதிரி வேதங்களினுடைய ப்ரசாரத்தை வ்ருத்தி செய்வது வேதமார்க்க ப்ரதிஷ்டாபனாசார்ய இத்யாதியாய் எழுந்தருளி யிருக்கும் வைதிக சிரோமணிகளுடைய கடமையாகும்.

(இன்னும்வரும்)

ஸ்ரீ:

* ஆழ்வார்களும் அர்ச்சாவதாரமும்.

(ஸ்ரீ. உப. வே. காரப்பங்காடு சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி.)

ஸர்வேச்வரன் பர, வ்யூஹ, விபவ, அந்தர்யாமி, அர்ச்சாவதாரங்களென்கிற ஐந்து விக்ரஹங்களை உடையவனாக இருப்பன். அவைகளில் பரத்வமாவது சுத்தஸத்வமயமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்துடன் நித்யருக்கும் முக்தருக்கும் அநுபாவ்யனாயும் அவர்கள் அநுபவ ஜனிதப்ரீதிக்கு போக்குவீடாகப்பண்ணும் கைங்கர்யத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியாய் எழுந்தருளியிருக்கும் இருப்பு. இதை ப்ரதிபாதிக்கிறது வேதம். வ்யூஹாவஸ்தையாவது அந்த பரவிக்ரஹத்தில் நின்றும் உத்பன்னங்களான வாஸுதேவ ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ன அநிருத்தரூபங்கள். இவைகளை ப்ரதிபாதிக்கிறது பாஞ்சராத்ர சாஸ்த்ரம். விபவமாவது அந்த வ்யூகத்தில் நின்றும் உத்பன்னங்களான ராமக்ருஷ்ணாதி ரூபங்கள். இவைகளைப் ப்ரதிபாதிக்கிறது ஸ்ரீராமாயணபாரதாதிகள். அந்தர்யாமித்வமாவது ஸமஸ்த சேதநர்களுடைய ஸ்வரூபங்களில் அவர்களுடைய ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளை நிர்வஹிப்பதற்காக வ்யாபித்து நிற்கை. அங்கனுமன்றிக்கே உபாஸகனுடைய அனுக்ரஹத்திற்காக அவருடைய ஹ்ருதய கமலங்களில் விக்ரஹவிசிஷ்டனாய் எழுந்தருளியிருக்கும் இருப்பு. இதை ப்ரதிபாதிக்கிறது மன்வாதி ஸ்ம்ருதிகள். அர்ச்சாவதாரமாவது "தமருகந்த தெவ்வுருவ மவ்வுருவந்தானே" என்கிறபடியே ஆச்ரிதருகந்த த்ரவ்யத்தையே தனக்குத் திருமேனியாகக் கொண்டு கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் எழுந்தருளியிருக்குமிருப்பு. இதை ப்ரதிபாதிக்கிறது ஆழ்வார்களுடைய திவ்ய ஸூக்திகள். வேதம் அபௌருஷேயமாகையால் வேதபுருஷன் ப்ரமாதா. வ்யூஹத்துக்கு ப்ரமாதா பாஞ்சராத்ர வக்தாவான ஸர்வேச்வரன். விபவத்துக்கு ப்ரமாதாக்கள் வ்யாஸ பராசர வால்மீகி ப்ரப்ருதிகள். அப்படியே அந்தர்யாமிக்கு ப்ரமாதாக்கள் மன்வாதிகள். அர்ச்சாவதாரத்துக்கு ப்ரமாதாக்கள் ஆழ்வார்கள்.

அவைகளில் வேதம் "த்ரைகுண்ய விஷயா வேதா:" என்கிறபடியே குணத்ரயவச்யரான சேதனர்களுடைய குணானுகுணமாக ஏற்படுகிற ருசிக்கு அனுகுணமாக ச்யேனவிதி முதலாக பக்தி ப்ரபத்திகளீறாக ஐகாந்திக பலஸாதனங்களான உபாயங்களை விதிப்பதினால் இன்ன வி... யத்தில் தாத்பர்யம் என்று நிர்ணயிப்பது க்லேச ஸாத்யம். பா... என்னை ரத்திலும் வக்தாவான ஸர்வேச்வரன் அஸுர வஞ்சனார்த்தம... ன், அதா

* இது மதுரையில் நடந்த 14-வது வார்ஷிக ஸங்கத்தில் உபந்யா... மஹத், ஆங்

தாகமத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்ததுபோல் இதுவும் விப்ரலம்பக மூலமாக இருக்கலாமோ என்கிற ஸம்சயமுதிப்பதால் அப்ரமாண்ய சங்கைக்கு இடமாக இருக்கும். ஸ்ரீராமாயண பாரதாதிகளில் வக்தாக்களான வ்யாஸ பராசராதிகள் தங்களுடைய தபோபலத்தால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட ஜ்ஞானத்தை உடையவர்களாகையாலே அந்த தபஸ்ஸினுடைய தாரதம்யத்தை அநுஸரித்து ஜ்ஞானதாரதம்யம் ஏற்படுகிறபடியால் ப்ராமாண்ய விஷயத்தில் ஸம்சயிதமாயிருக்கும். மேலும் ராமாயணமென்றும் நாராயண கதை என்றும் உபக்ரமித்ததற்கு விருத்தமாக கங்கோத்பத்தி ஸுப்ரஹ்மண்ய உத்பத்தி புஷ்பகவர்ணனம் பூசல் பட்டோலை என்கிறபடியே யுத்தவர்ணனமும் விசேஷித்திருக்கும். ப்ரமாதாக்களான ருஷிகளும் காலவிசேஷங்களில் விஷயாந்தரங்களுடைய தர்சனத்தால் கலங்குவார்கள். அந்தர்யாமித்வ ப்ரதிபாதகங்களான ஸ்ம்ருதிகள் நிரூபணத்தில் அந்யபரங்களாய் இருப்பதாலும் ஸ்மர்த்தாக்களான மன்வாதிகளும் ருஷிகளைப்போலவே தபோபலார்ஜித ஜ்ஞானத்தை யுடையவர்களாகையினால் ப்ராமாண்ய விஷயத்தில் ஸம்சயிதமாயிருக்கும்.

அர்ச்சாவதார விஷயத்தில் ப்ரமாணமான அருளிச்செயல்கள் பகவதனுபவ பரீவாஹ ரூபங்களாயும் ஆமூலசூடம் கதாந்தர பரஸ்தாவமில்லாமல் பகவத்விஷயத்தையே ப்ரதிபாதிக்குமவையாயிருக்கும். ப்ரமாதாக்களான ஆழ்வார்கள் ஸர்வேச்வரனுடைய கடாக்ஷ விசேஷத்தாலே ஸாக்ஷாத்க்ருத பகவத் ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகராயும், விஷயாந்தர தர்சனத்தில் பீதராய் பகவதனுபவ அலாபத்தில் கலங்குமவர்களா யிருப்பார்கள். ப்ரமேயங்களிலும் பரவ்யூஹங்களுக்கு தேசவிப்ரகர்ஷமும், விபவத்துக்கு காலவிப்ரகர்ஷமும், அந்தர்யாமித்வத்துக்கு கரணவிப்ரகர்ஷமும் இருப்பதால் ஆச்ரயிப்பது அரிது. அப்படியன்றிக்கே அர்ச்சாவதாரம் ஸர்வ தேசங்களிலும் ஸர்வகாலங்களிலும் கண்களுக்கு விஷயமாய்க் கொண்டிருக்கும். மேலும் விஷயாந்தரங்களில் மண்டித்திரியும் சேதனர்களுக்கு தன்னுடைய அழகைக்காட்டுவதாலே விஷயாந்தர ருசியை மாற்றி தன் விஷயத்தில் ருசியை விளைப்பித்து தானே உபாயமாயும், ப்ராப்யமாயும், அநுபாவ்யமாயும், அனுபவத்தால் உண்டான ப்ரீதியால் செய்யப்பட்ட கைங்கர்யத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியாயும் இருக்கும். இப்படி இருக்கையாலே ஆழ்வார்கள் ப்ரபத்தியைப் பண்ணினதும் அர்ச்சாவதாரத்திலேயே. அப்படியே கைங்கர்யத்தைப் பண்ணினதும் அவ்விடத்திலேயே. அங்கனுமன்றிக்கே ருஷிகள் ப்ரதிமை என்றும் ம்ருத்சிலாமயம் என்று சொல்லுவது [illegible]னுமன்றிக்கே 'நெஞ்சினால் நினைப்பான் யாவனவனாகும்' என்றும், [illegible]வேல்கள் நொந்தவோ' என்றும், 'கொடியார்மாடக் கோளூரகத் [illegible]ற்படியே ஸர்வேச்வரனே என்று வேறு விப்ரதிபத்தி

இல்லாமல் ஈடுபடுவார்கள். அப்படியே ஸர்வேச்வரன் இப்படிக்கிருந்துள்ள ப்ராவண்யமுடைய ஆழ்வார்களுடைய விக்ரஹஸம்ச்லேஷமே தனக்கு உத்தேச்யமாய் திருக்கோவலூரில் இடைகழியில் முதலாழ்வார்களுடன் நெருங்கி இருந்தான் என்பதை '[illegible]' என்றும், "நீயும் திருமகளும் நின்றாயால் இடைக்கழியே பற்றியினி" என்றும் அனுபவித்தார்கள். இப்படி ஆழ்வார்களுக்கும் அர்ச்சாவதாரத்துக்கும் உள்ள ஆநுரூப்யம் நிரூபிக்கப்பட்டது.

ஸ்ரீ:

ஆசார்ய வைபவம்.

(ஸ்ரீ. உப. காடாந்தேத்தி கோபாலாசார்யர்.)

ஆசார்யர்களவதரித்ததற்கு காரணம்.

ஶ்ரிய: பதியான ஸர்வேச்வரன் "[illegible]" என்றும், '[illegible]", "[illegible]" என்றும் ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களைக் கடந்து சுத்த ஸத்வமயமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் தான் வானிளவரசாய்க்கொண்டு வாழ்கிற வாழ்வை தன்னுடைய நித்யகைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யாபிஷிக்தர்களாய் தோஷமே இல்லாமலிருக்கிற அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேனாதி நித்ய ஸூரிகள்போல இந்த சேதனர்களனைவரும் தாயதனம்போல் அனுபவிப்பதற்கு ஸ்வரூப யோக்யதையிருந்தும், அதை இழந்து ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ் என்கிற குணங்களுக்கு ஆச்ரயமாய் தமஸ் என்றும், அவித்யை என்றும், ப்ரக்ருதி என்றும் பெயர்களை உடையதாய், எந்த நாள் முதல் உண்டானது என்று அறியவொண்ணாதபடி அநாதியான ஸம்பந்த முள்ளதாய், எள்ளில் எண்ணெயைப்போலவும் மரத்தில் நெருப்பைப்போலவும் பிரிக்கக்கூடாமல் வ்யாபித்ததாய், சேதனர்கள் தங்களுடைய யத்னத்தால் தாண்டமுடியாத பகவானுடைய மாயையாலே ஜ்ஞானமாகிற ஒளிமழுங்கி அஜ்ஞானம், அந்யதாஜ்ஞானம், விபரீதஜ்ஞானம் இவைகளுடன் கூடி, அவை காரணமாக உண்டான காம க்ரோத லோப மோஹ மத மாத்ஸர்யமாகிற ஆறு சத்ருக்களாலும் கெடுக்கப்பட்ட அந்த:கரண முள்ளவர்களாய், அதற்கு அனுகுணமாக விதிநிஷேத விஷயமான கர்மங்களைப் பண்ணி[illegible] கொண்டு அந்தக் கர்மங்களாலே உண்டான வாஸனாபலத்தாலே [illegible] வருகிற விபரீத ருசியுடன்கூடி அதனால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட[illegible], அநாதிரூபமான அநாதிகர்ம ப்ரவாஹத்தாலே தேவன், மனுஷ்[illegible]மஹத், ஆங்

ஸ்தாவரம் முதலான சரீரங்களில் ப்ரவேசித்து, அந்தந்த சரீரங்களில் சரீரமே ஆத்மாவென்றும், இந்திரியங்களே ஆத்மாவென்றும், ஆத்மா ஸ்வதந்த்ரன் என்றும் அநேகவிதமான துரபிமானத்தாலே தடுக்கமுடியாததான தாபத்ரயங்களால் பீடிக்கப்பட்டு, '[illegible]' (மறுபடி பிறப்பு, மறுபடி இறப்பு, மறுபடி தாய் கர்பத்தில் வாஸம்) என்கிறபடியே கர்ப்வாஸம், பிறப்பு, பால்யம், யௌவனம், கிழத்தனம், மரணம், நரகம் என்கிற ஏழு அவஸ்தைகளுக்கும் உடன்பட்டு இவ்விதம் அநாதிகாலமாக பிள்ளை, ஸ்நேஹிதன், பத்நீ முதலான ஸம்பந்தரூபமான ஸம்ஸார ஸாகரத்தில் முழுகிக்கிடந்து கரைகாணுமல் கணக்கில்லாத துக்கத்தை அனுபவித்து தட்டித்தாவற்று நிற்கிற நிலையைக்கணிசித்து அவர்களிடத்தில் ஒரு விலக்ஷணமான க்ருபையினுல் சிறகு ஒடிந்த பக்ஷிபோல் கரணகளேபரங்களில்லாதிருக்கிற ஸ்திதியைக்கண்டு '[illegible]' (திருப்பதிமலைக்கு நாதனான ஸ்ரீநிவாஸனுடைய ஹேக்ருபையே! நீ ப்ரளயகாலத்தில் ப்ரக்ருதியுடன் வாசியில்லாமல் கிடக்கிற ஜந்துக்களைப் பார்த்து இரக்கங்கொண்டு கை, கால்கள், முதலிய அவயவங்களை உஜ்ஜீவிக்கும் பொருட்டு கொடுக்கிருய்) என்றும், '[illegible]' இத்யாதிகளில் சொல்லுகிற ப்ர்காரம் கை கால்கள் முதலிய அவயவங்களை க்ருபை பண்ணிக்கொடுக்க, சேதனர்களும் சரீர இந்திரியாதிகளை பகவானுடைய நியமனப்படி செய்விக்காமல் சப்தாதி விஷயங்களுக்கு உறுப்பாக்கி அநர்த்தப் படுகிற படியைக்கண்டு, நல்லது தீயது தெரிந்து நடக்குகைக்குக்குடலாக [illegible] (சிக்ஷிப்பதனுல்) சாஸ்த்ரம் என்றும், தாய்தகப்பனைக்காட்டிலும் இன்னும் மிகவும் ப்ரியமாய் உபதேசிக்கிறவும், இருட்டில் தீபத்தைக்காட்டுவதுபோல் நல்லது இது, கெடுதல் இது, என்று அறிந்துகொள்ள உபயோகமாக இருக்கிறவும், அபௌருஷேயமாய், ப்ரமவிப்ரலம்ப ஸம்பாவனுதி தோஷங்களில்லாமல் ஸ்வத: ப்ரமாணமான வேதங்களைத்தன்னுல் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ப்ரும்மாவுக்கு ஸ்வரம் வர்ணம் க்ரமம் தப்பாமல் உபதேசித்தும், அநேக ஸம்ஹிதைகளுடன் கூடின பாஞ்சராத்ர சாஸ்த்ரத்தை அந்தந்த அதிகாரிகளுக்குச்சொல்லியும், நரநாராயண கீதாசார்யத்வ அவதாரங்களாலே மூல [illegible]த்தத்தையும், கீதையையும் உபதேசித்தும், வ்யாஸர் பராசரர் முத[illegible]களிடத்தில் அனுப்ரவேசித்து பாரத விஷ்ணுபுராண ராமா[illegible]களைச் செய்வித்தும், இந்த சேதனர்களைச் சீர்திருத்தப்பார்

த்தும் அதன்படி நடவாதே அப்ரதிபத்தி விப்ரதிபத்தி அந்யதாப்ரதிபத்திகளாலே கால்கடைகொள்ள, பிறகு அநந்த கருடாதி நித்யஸூரிகளை ஆழ்வார்களாக அவதரிப்பித்து அவர்கள் மூலமாக வேதார்த்தங்களை எளிதில் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி த்ரவிட ப்ரபந்தங்களைச் செய்வித்தருளியும், லோகோஜ்ஜீவனம் ஆகும்படி உபகரித்தருளினுர். இவ்விதம் உபகரித்தும் தத்வம் இது என்று நிஷ்க்ருஷ்டமான ஜ்ஞானமில்லாமல் புறச்சமயத்தாரால் கலக்கப்பட்ட மனதை உடையவர்களாய் வேதங்களுக்கு விபரீத அர்த்தங்களைக் கல்பித்தும், முனீச்வரர்களுடைய வசனங்களில் நம்பிக்கையில்லாமல் அவைகளை அநாதரித்தும் வர்ணஸாங்கர்யம் உண்டாகி மாயாவாதம் தலையெடுத்து இந்த பாரதவருஷம் சீர்குலைந்து நிற்கும்போது இந்த ஆபத்திலிருந்து சேதனர்களைக் காப்பாற்றி ஸர்வோபஜீவ்யமான நம் ஸ்ரீவிசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தை நிலைநிறுத்த பகவான் ஆசார்யர்களாக அவதரித்தருளினுன்.

ஆசார்யர்கள் பகவதவதாரம்.

ஆசார்யர்கள் யாவரும் பகவதவதாரம் என்று ஜயாக்ய ஸம்ஹிதையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. '[illegible]' (ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஆசார்யனுன சரீரத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஸம்ஸாரத்தில் அமுங்கிக்கிடக்கும் ஜனங்களை சாஸ்த்ரம் என்கிற கையால் க்ருபையினுல் கரையேற்றுவிக்கிருன்)' என்கிற வசனம் அவ்விடத்திலுள்ளது. ஆசார்யன் நாராயணன் என்றுல் உபசாரத்தினுல் சொல்லப்படலாமென்று ப்ரமியாமலிருப்பதற்கு ஸாக்ஷாத் பதம் உபயோகிக்கப்பட்டது. அன்றிக்கே '[illegible]' மனுஷ்யசரீரத்தை எடுத்துக்கொண்டு எல்லோருக்கும் ப்ரத்யக்ஷ விஷயமாய்க்கொண்டு ஸம்ஸாரிகளை தானே கரை ஏற்றுகிறுன் என்னும் தாத்பர்யமாகலாம். '[illegible]॥" என்கிற வசனத்தில், பகவான் கலியுகத்தில் ப்ருஹ்மஜ்ஞானிகளிடத்தில் அநுப்ரவேசித்து தனக்கு மிகவும் ப்ரியமான லோகோஜ்ஜீவன கார்யத்தைச் செய்விக்கிருன் என்பதால் ஆசார்ய[illegible]களை பகவதவதாரமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ப்ருஹ்மாண்ட புரா[illegible] '[illegible]' (அர்ச்சாரூபிய[illegible]மஹத், ஆங்

டம் எவனொருவன் உலோஹம் என்ற எண்ணம் கொள்ளுகிறானோ, எவன் குருவினிடம் ஸாமான்ய மனுஷ்யன் என்ற எண்ணம் கொள்ளுகிறானோ இருவர்களும் நரகத்தில் விழுவார்கள்) என்று சொல்லி இருப்பதால் ஆசார்யர்கள் பகவதவதார மென்றே நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஆசார்யர்களின் லக்ஷணம்.

தான் சாஸ்த்ரார்த்தங்களை உள்ளபடி அறிந்தும், அன்னியர்களை ஆசாரத்தில் நிலைக்கச் செய்தும், ஸ்வயமறிந்தபடியே அநுஷ்டிக்கிறவர்கள் ஆசார்யர்கள் என்னப்படுவார்கள். குருசப்தமும் ஆசார்ய சப்தமும் பர்யாயமான படியால் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. '𑌗𑍁𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌧𑌕𑌾𑌰𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌰𑍁𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌰𑍋𑌧𑌕𑌃 । 𑌅𑌨𑍍𑌧𑌕𑌾𑌰𑌨𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 ॥" (கு என்றால் இருட்டு அதாவது அஜ்ஞானம், 𑌰𑍁 என்றால் அதைப்போக்குகிறவன். அஜ்ஞானத்தைப் போக்கிறதினால் குரு என்று சொல்லப்படுகிறான்.) இந்த நிர்வசனத்தால் அஜ்ஞானத்தைப் போக்குகிறவன் குருவென்றும், தத்வோபதேசம் செய்கிறவன் ஆசார்யனென்றும், ஆசார்ய சப்த நிர்வசனத்திலும் ஒவ்வொரு அர்த்தம் ப்ரதானமாக இருந்தபோதிலும் குரு என்பவன் தத்வோபதேசம் செய்வதால் அஜ்ஞானத்தை நிவ்ருத்தி செய்கிறவன் என்றும், ஆசார்யன் தத்வோபதேசம் செய்து அஜ்ஞானத்தைப்போக்கடிப்பதாலும் குருஆசார்யன் என்னும்பதங்களுக்கு ஒரே அர்த்தத்தைச்சொல்லுவதில் தாத்பர்யம் என்று சொல்லலாம். ஒருவன் தத்வஹித புருஷார்த்தத்தை தெரிந்துகொள்ள ஆசையுடையவனாயிருந்தால் ஸதாசார்யனை அடைந்தே தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். அவர்களுடைய லக்ஷணங்களாவன:— (1) நல்ல உபதேச முறையில் வந்த அர்த்தத்தை நிஷ்கர்ஷமாக அறிந்திருக்கை. (2) தத்வஹித புருஷார்த்த விஷயங்களில் ஒருவராலும் சலிப்பிக்கவொண்ணாத புத்தியுடனிருக்கை. (3) ஆசார்யர்களுபதேசித்த அர்த்தத்துக்கு மாறாகச்சொல்லாமலிருப்பதும், க்யாதி லாப பூஜை முதலியவற்றை விரும்பாமலிருக்கையும். (4) ஸாங்கமாய் வேதாத்யயனம் செய்திருப்பது. (5) பரப்ருஹ்ம ஸ்வரூபத்தை அறிவதில் உறுதியான முயற்சியை உடைத்தாயிருக்கும் தன்மை. (6) சுத்தமான ஸத்வ குணத்துடன் கூடியிருப்பது. (7) பரிஹாஸவேளையிலும் உண்மையையே பேசுவது. (8) ஸமயாசாரங்களை குறையாதபடி பரிபாலிப்பது. (9) கர்வம் ...ஐயை முதலியவைகள் இல்லாமலிருப்பது. (10) இந்த்ரியங்களை விஷய ...ரியாதபடி நிக்ரஹம் பண்ணியிருப்பது. (11) ஸத்குலத்தில் பிற ...யோஜனாந்தரத்தை எதிர்பார்க்காமல் ப்ரஹ்மவித்யையை உப ...களுடைய துக்கத்தை நிவ்ருத்திசெய்வது. (13) சிஷ்யர்

கள் ஸன்மார்க்கத்திலிருந்து நழுவாமல் அவர்களை அதட்டியும் ப்ராயச்சித்தம் முதலியது செய்து சிக்ஷணம் பண்ணுவது. (14) எல்லோருக்கும் எப்போதும் ஹிதத்தையே செய்கிறது. இவ்வித லக்ஷணம் ஆசார்ய பதம் நிர்வஹிப்பவர்களுக்கு இன்றியமையாதது. இதில் ஏகதேசங்களான குணங்களை உடையவர்களை ஆசார்யர்களென்றே சொல்லவேண்டும். ஸர்வ குண பூர்த்தியுள்ளவர்கள் மஹாகுருவென்று வ்யவஹரிக்கப் படுவார்கள்.

𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌵𑍇𑌦𑌸𑌮𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑍋 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌭𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌮𑌤𑍍𑌸𑌰𑌃 ।
𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌭𑌕𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌦𑌾 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌃 𑌶𑍁𑌚𑌿𑌃 ॥
𑌗𑍁𑌰𑍁𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌸𑌮𑌾𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃 ।
𑌏𑌵𑌂 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌸𑌮𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑍋 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 ॥
𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌾𑌤𑍍 𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌗𑍍𑌰𑌹𑌕𑌾𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍 ।
𑌕𑌰𑍁𑌣𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌬𑍁𑌧𑍈𑌃 ॥

(வேதாத்யயனத்தால் நிறைந்தவன், விஷ்ணுவினிடம் பக்தி உள்ளவன் பிறரிடம் த்வேஷபுத்தி இல்லாதவன், மந்த்ரத்தை அறிந்தவன், மந்த்ரத்தில் பக்தியை உடையவன், மந்த்ரத்தையே ஆச்ரயமாக உடையவன், மனோ வாக்காய சுத்தியை உடையவன் ஆசார்யன் என்று சொல்லப்படுகிறான். குருவினிடம் விசேஷபக்தி உள்ளவனும் புராணங்களில் விசேஷ ஜ்ஞானமுள்ளவனும், குருவென்று சொல்லப்படுகிறான். ஒருவரை, பகவானே அந்த உருவம் எடுத்துவந்திருப்பதாலும், சிஷ்யர்களை அநுக்ரஹம் செய்வதாலும் கருணை என்பதே உருவம் எடுத்துவந்ததுபோல இருப்பதாலும் அவரை தேசிகன் என்று புத்திமான்கள் சொல்லுகிறார்கள்) என்று சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களை பின்பற்றி ஸ்ரீநிகமாந்த மஹாதேசிகனால் ந்யாஸ விம்சதியில், '𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌯𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌧𑌿𑌯𑌮𑌨𑌘𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌵𑌾𑌚𑌂 𑌸𑌮𑌯𑌨𑌿𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌸𑌾𑌧𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌮𑍇𑌤𑌮𑍍 । 𑌡𑌮𑍍𑌭𑌾𑌸𑍂𑌯𑌾𑌦𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌜𑌿𑌤𑌵𑌿𑌷𑌯𑌗𑌣𑌂 𑌦𑍀𑌰𑍍𑌘𑌬𑌨𑍍𑌧𑍁𑌂 𑌦𑌯𑌾𑌲𑍁𑌂 𑌸𑍍𑌖𑌾𑌲𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌶𑌾𑌸𑌿𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌪𑌰𑌹𑌿𑌤𑌪𑌰𑌂 𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌂 𑌭𑍂𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍀𑌪𑍍𑌸𑍇𑌤𑍍 ॥' என்பதால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட குணங்கள் இங்கே ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டது. இந்த ச்லோகத்தில் '𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌂' என்னும், '𑌈𑌪𑍍𑌸𑍇𑌤𑍍' என்னும் பதங்களை பர்யாலோசிக்கும்போது ஆசார்ய ஸமாச்ரயத்தை விதிக்கிற முண்டகோபநிஷத்திலுள்ள "𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌸 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌮𑍇𑌵𑌾𑌭𑌿𑌗𑌚𑍍𑌛𑍇𑌤𑍍 𑌸𑌮𑌿𑌤𑍍𑌪𑌾𑌣𑌿𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌂" என்கிற ச்ருதியையும் '𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌭𑌿𑌜𑌨𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌸𑌮𑍁𑌦𑍇𑌤𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑌮𑍀𑌪𑍍𑌸𑍇𑌤𑍍' என்ற ஆபஸ்தம்ப ஸூத்ரத்தையும் திருவுள்ளத்தில் வைத்துக்... அதா இவ்விதம் அருளிச்செய்ததாகத் தோற்றுகிறது.

...மஹத், ஆங்

ஆசார்யர்களை ஆச்ரயிக்க வேண்டிய விதம்.

வ்யாகரணம் முதலிய அங்கங்களோடும் உபநிஷத்தாகிற சிரஸ்ஸோடும்கூடின வேதங்களை அத்யயனம் செய்து அர்த்தவிசாரம்செய்து, கேவல கர்மங்கள் அல்பமாகவும் அஸ்திரமாகவு முள்ள பலனையே கொடுப்பவைகள் என்று நன்ருய் அறிந்து எப்போதும் அழிவில்லாததும் ஸ்திரமாயும் பரமஸுகத்தைக் கொடுக்கிற மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறவர் நித்யனை பரப்ருஹ்மம் என்று தெரிந்து அந்த ப்ருஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தையும் அறிவதற்கு ஸதாசார்யனையே சரணமாக அடையவேண்டும். அப்படிச் சரணமாக அடைவதற்கு யோக்யனை குரு வேதாந்த மறிந்தவனையும், ப்ருஹ்ம ஸாக்ஷாத்காரம் பண்ணினவனைகவும் இருக்கவேண்டும். அந்த குருவின் பக்கல் வெருங்கையனைகப் போகக்கூடாது. ஸமித்துக்களை எடுத்துக்கொண்டுபோகவேண்டும். அப்படி வணக்கத்துடன் கூடினவனைய் சாஸ்த்ர ச்ரவணத்துக்கு உபயோகமான ஏகாக்ர சித்தத்தை சம்பாதித்துக் கொடுக்கிற பஹிரிந்திரிய அந்தரிந்திரிய ஜயத்தை உடைய சிஷ்யனுக்கு அவன் நன்ருய் சேதனசேதன விலக்ஷணமான பரப்ருஹ்மத்தை அறிந்து கொள்வானே அப்படி அவனுக்கு ப்ருஹ்மவித்யையை உபதேசிக்க வேண்டும், என்று முண்டகோப நிஷத்தில் இரண்டாவது முண்டகத்தில் 12-13 வாக்யங்களில்சொல்லி இருக்கிறது. இதில் ஆசார்ய லக்ஷணம் 'ச்ரோத்ரியம் ப்ரஹ்மநிஷ்டம்' என்கிற பதங்களாலும் 'ப்ரசாந்த சித்தாய சமாந்விதாய' என்னும் பதங்களால் சிஷ்யலக்ஷணமும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இவை மற்றுமுள்ள குணங்களுக்கு உபலக்ஷணம்.

(இன்னும் வரும்.)

ஸ்ரீ:

சில சர்ச்சைகளின் ஸமாதானம்.

(ஸ்ரீ. உப. கே. ராஜகோபலாசார்யர்.)

பகவத்விஷயம்.

வேதாந்ததீபிகையின் 15-வது ஸம்புடம் 5-வது ஸஞ்சிகையில் "வளவேழுலகில்" என்கிற முதல்பத்து ஐந்தாம் திருவாய்மொழி விஷயமாய் சில கேழ்வைகள் விஜ்ஞாபனம் செய்துகொண்டிருந்தேன். அது விஷயத்தில் நாளதுவரையில் ப்ரத்யுத்தரம் கிடையாமைபற்றி பத்ராதிபர் தெரிந்தவளவு விடைகொடுக்கும்படி வற்புறுத்தினதினுலும் அடியேனு காலம் சென்றபிறகு ஒருவாறு அப்பாசுரங்களுடைய ரஸாஸ்வாதமானதென்று ஷை ஐந்தாம் ஸஞ்சிகையில் ஸூசிப்பித்திருந்தபடியாலும் பத்ராதிபரின் ஆஜ்ஞையை மறுதளிக்காமல் தெரிந்தவளவு விஜ்ஞாபனம் செய்துகொள்ளுகிறேன். மஹான்கள் க்ஷமித்தருளவேண்டும். வாசகதோஷம் பொறுத்துக்கொள்ளத்தக்கது.

"வளவேழுலகில்" என்னும் ப்ரகரணத்தில் பெருமாள் ஆழ்வாருடன் ஸம்ச்லேஷார்த்தமாக எழுந்தருளினுரென்பது ஆருயிரப்படியின் நிர்வாஹம். இதற்கு "வளவேழுலகில்". முதலாய் "வானோர் இறை" என்பதே பெருமாள் ஸர்வஸ்தோமங்களுடன் எழுந்தருளினதாக ஸூசிக்க இடம் கொடுக்கும். இப்படி ஸூசித்தால் எந்த ஸ்தலத்தில் எந்த ஏவல்களுடன் எழுந்தருளினுர்? வைகுண்டமே தகுமான ஸ்தோமாதிசயங்களுள்ளபெருமாள் ஐம்புலன்களும் அறியும்படி எழுந்தருளினுரென்று கொள்ளவேண்டுமா? அல்லது பெருமாள் எழுந்தருளினதாக ஆருயிரப்படியில் கூறினது கேவலம் ஆழ்வாருடைய மானஸாநுபவமா? இந்தப்ரகரணத்துக்கு நிர்வாஹம் 'ஸ்வப்நாதி ப்ரத்யக்ஷவத்யம், யோகி ப்ரத்யக்ஷம் அயோகி ப்ரத்யக்ஷம் சேதி। தத்ர யோகி ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரத்யாஸத்தி விசேஷஜம், தத்ர்ஷ்டோக்தாஸ பாயாம் ஸம்நிக்ருஷ்டஜம், வியோகத்யக்ஷா ஸாக்ஷாத் ப்ரத்யக்ஷதே' என்று நம் ஸ்ரீதேசிகன் ஸ்ரீந்யாயபரிசுத்தியில் அருளிச்செய்ததை எடுத்துக்காட்டுவது ஸங்கதமாகும். ஆகையால் இப்பொழுது ஆழ்வாருக்கு நடைபெற்ற ஸாக்ஷாத்காரம் யோகஜன்ய ப்ரத்யக்ஷம். அதாவது தர்சன ஸமாநாகார ப்ரத்யக்ஷரூபமான ஜ்ஞானவிசேஷம். இதைத் தான் ஆசார்யன் ப்ரக்ருஷ்டம் த்ருஷ்ட விசேஷஜம் என்று காட்டியபடி. பாஹ்யேந்திரியஜந்ய அநுபவம்போல யோகஜந்ய ஸாக்ஷாத்காரமும் ப்ரத்யக்ஷம் என்று கூறத்தட்டில்லை. ஸ்வப்நதசையிலும் கூட நம் ஸித்தாந்தத்தில் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறபடி தோற்றங்கள் நிஜமே. வித்யமான ஆழ்வார் தசை அதற்கும் மேல் சீரியதசை என்று கொள்ளவேண்டும். யோகபரிஷ்க்ருதமான ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்தில் எழும் தோற்றங்கள் ஜாக்ரதாவஸ்தையாக இருப்பினும் பாஹ்யேந்திரிய ஜன்ய ஜ்ஞானத்துக்கு ஒப்பான தர்சன ஸமானுகாரமாகவே ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். இதுபோலவே மூன்ருவதுபத்தில் 2-ம் திருவாய்மொழி 10-வது பாசுரத்தில் ஆழ்வார் தாம் கண்ணனைக்கண்டுகொண்டு தமக்கிருந்த மானஸவைகல்யம் தீர்ந்து "நீடுயிர் நெஞ்சம் பெற்றது நீடுயிரே" என்று அருளிச்செய்ததும் திருமலையில் திருவேங்கடமுடையானை யோகத்ருஷ்டியாக ஸேவித்ததைக் குறித்து என்று ஆருயிரப்படியில் நிர்வாஹம் செய்திருப்பதை நாமிவ்விடத்தில் அநுஸந்திக்க வேண்டும். இப்பொருள்தான் எங்ஙனே படிக் கிடைத்தது என்பதற்கு பதில் ஸவிஸ்தாரமாக இந்த வ்யாஸத்தில் மேலும் அறிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

இரண்டாவதுபாசுரத்தில் '**மாயோனே!**' என்ற ஸம்போதனமும் '**உன் பெருமை மாசூணாதோ**' என்ற இரண்டாம் வேற்றுமையும் கூறி இருப்பதால் பெருமாள் எதிர் நின்று ஸேவை ஸாதித்தார் என்று சொல்ல என்ன தட்டு? இதில் முனிவர் கரைந்து நைந்து செய்யும் பூஜைகள் எம்பெருமான் பெருமையை குறைக்கும் என்றால் தான் 'அடிமைசெய்வது அயுக்தமென்றும், நிக்ருஷ்டமென்றும், அவத்யாவஹமென்றும், ஆழ்வார்முடிவு செய்கிறார் என்று பொருள் கொள்ளவேண்டி இருக்கிறது. அப்படி அவத்யாவஹமாய் இருக்கையில் ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் பெருமாள் ஸந்நிதியில் நிற்க அவரையே ஸம்மதிக்க ஒட்டுமா? ஆகையால் தான் ஆறாயிரப்படியில் ஆழ்வார் அகலுகிறார் என்று பொருள் கொண்டது.

மாயோனிகளாய் என்ற மூன்றாவது பாசுரத்தில் ஆழ்வார் பெருமாளை விட்டு முழுவதும் அகலாமல் ஒருவாறு தரித்திருந்ததாக ஆறாயிரப்படி. எவ்விசேஷத்தினால் என்றால் அகன்றவர் திரும்பியும் பெருமாளைப் புகழ என்ன ஸந்தர்ப்பம்? அந்த பாசுரத்திலேயே பெருமாளை த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தைக் கொண்டாடியபடியாலும், பெருமாளுடைய ஸௌலப்யகாருண்ய ஸௌசீல்யகுணத்தை மேன்பாடாகப் பாராட்டுகிற மாத்ருவாத்ஸல்யகுணத்தை புகழுகிறபடியால் பெருமாள் ஆழ்வாருக்கு முதலில் தம்முடைய ஆச்ரிதவாத்ஸல்யத்தையும் பிறகு மாத்ரு வாத்ஸல்யத்தையும் காட்டியபடி. அதாவது ஆழ்வார் திருவுள்ளத்திற்கு இரண்டு அவஸ்தைகளும் உத்பவித்தபடியை இங்கு சற்று விவரிப்போம், வாமனாவதாரத்தில் தன்னுடைய ப்ராதாவாகிய இந்திரனுக்கு த்ரைலோக்ய ராஜ்ய பாரத்தை த்ருடீகரிக்கிறதற்காக பெருமாளே இந்த்ரலோகத்தில் தாம் வீற்றிருந்து ரக்ஷித்தபடியையும், பிறகு மஹாபலியினுடைய பௌருஷத்தால் இந்த்ரனுக்கு வந்திருந்த தீங்கை யாசித்தாவது போக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றினதையும் அநுஸந்திக்கவேண்டும். மாத்ருவாத்ஸல்யத்தை ஆழ்வாருக்கு புத்திஸ்தமாக்கினது, மரம் வைப்பவன் தண்ணீர் வார்ப்பான் என்கிற ந்யாயத்தை அநுஸரித்தபடி. இந்த மாத்ருவாத்ஸல்யத்தைப்பற்றி வியந்து ஆழ்வார் "**தான்**" என்கிற விசேஷ பதமும், ஓர் அத்விதீய ரூபனென்றும் "**ஓர் உருவன்**" என்ற பதத்தாலே ஸூசிப்பித்திருக்கிறார். முன் பாசுரத்தில் இறுதியில் அகல யத்தனித்தவர் ஓடியல்லவோ போயிருக்கவேண்டும். '**தூஷ்ணீம் வஸேவ**' என்று திருவாயை மூடிக்கொண்டிருக்கவேண்டும். அப்படிக் இல்லாமல் அரங்கத்திலே நின்று புகழ்ச்சியாக பகவானுடைய காருண்ய [illegible] திருவுள்ளம்பற்றிப் பேசுவதால் ஆழ்வார் தரித்து நின்றார் என்றே [illegible]கிறது.

நான்காவது பாசுரத்தில் ஆழ்வார் ஆத்மாந்தமாக ஸர்வ சேஷ வ்ருத்தியையும் செய்வேன் என்று கூறுகிறார். எப்படியெனில், ப்ரஸ்தாபித்த ஸௌசீல்யம் அர்த்தவத்தாக வேண்டுமானால் ஆழ்வாரை ஸம்பந்தியாவிடில் அநுபயுக்தமாகத் திருமென்றும் சேஷசேஷிபாவத்தால் ஆழ்வாரை தம்மடிமையாக உரித்தாயிருக்கிற ஸம்பந்தத்தை **எம்பெருமானே** என்கிற இடத்தில் **எம்** என்கிற பதத்தாலே ஆழ்வார் தம் திருவுள்ளத்தை தெரியப்படுத்தி இருக்கிறார். இச்சம்பந்தமில்லாவிடில் அவனுடைய பெருமை வ்ருதாவாக ஆகிவிடும். திருவாய்மொழி முதல் பாசுரத்திலேயே எம்பெருமானுடைய பெருமையாகிற "**உயர்வற உயர்நலம்**" மயர்வறமதிநலத்தை ஆழ்வார் தமக்குக் கொடுத்த ஸம்பந்தத்தினாலேயே பெருமைப்பாடுள்ளது என்று கூறி இருக்கிறார். இப்பாசுரத்திலும் பகவான் ஸர்வ ஸம்பந்தி என்கிறதையும் "**மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய்**" என்றே அருளிச்செய்திருக்கிறார். "**மாமாயன்**" என்கிற பதத்தால் ஆழ்வார் ஆத்மாந்தமாக தாம் அடிமை செய்யப்பண்ணின ஆச்சர்யமான ஸௌசீல்யத்தைச் சொன்னது. அம்மஹாகுணம் ஸார்த்தமாகப் பலித்தபடி.

ஐந்தாவது பாசுரத்தில் ஆழ்வார் பகவானுடைய திருவடியை '**சேருமாறு நீ அருளாய்**' என்று ப்ரார்த்திக்கிறார். இதில் வினையேன் என்பது அகலப்பார்க்கும், ஆனால் இவ்வளவும் அகலாத அநர்ஹதாநுஸந்தானத்தை கூறியபடி. இதில் மேல்பாட்டில் ஏறவாங்கி இருந்த எம்பெருமானை தம் கண்ணால் கண்டு ப்ரார்த்தித்தபடியாக நமக்கு நீ **அருளாய்** என்னும் பதங்களால் தோற்றுகிறது. இதிலும் ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்தில் எம்பெருமானுடைய உத்க்ருஷ்டம் **மாதவா** என்னும் பதத்தாலும் தம்போலிகளாய த்ரிவக்ரையை அழகும் சீரும் பெறும்படி கூனைச்சிதைத்த க்ருஷ்ணாவதார திவ்ய சேஷ்டிதையையும், பசு மேய்த்த ஸௌலப்யத்தை கோவிந்தா என்னும் பதத்தாலும் தெரியச்சொல்லி இருக்கிறார்.

ஆறாவது பாசுரத்தில் தமக்கு அநர்ஹதாநுஸந்தானம் ஒருவாறு வாங்கினதாக "**வினையேன் வினைதீர் மருந்தானாய்**" என்று கூறி இருக்கிறார். இப்பாசுரம் கீழ்பாசுரத்தினுடைய தொடர்ச்சி என்றே கூறவேண்டும். ஐந்தாவது பாசுரத்தில் க்ருஷ்ணாவதார திவ்ய சேஷ்டிதத்தைக் கூறினவர் இப்பாசுரத்தில் ராமாவதாரத்தில் கேவலம் குரங்குகளுக்கு தன்னுடைய பராக்ரம பரீக்ஷை கொடுத்து ஏழு மராமரத்தை அம்பால் எய்ததைக் கூறி இருக்கிறார். இந்த ஸௌசீல்யத்தை நினைந்து அதாவது **நைவன்** என்கிற பதத்தாலே மனதுருகின ஆழ்வார் மருந்தானாய் அடியேனுக்கு திருப்பாதம் நீ அருளாய் என்று அநுஸந்தித் தருளினார். பகவத் ஸௌசீல்யம் இதைவிட எப்படித் தாழும்?

ஏழாவது பாசுரத்தில் அநர்ஹதாநுஸந்தானம் ஆழ்வாரைவிட்டு அகலாமல் திரும்பியும் அவரைப்பற்றிக்கொண்டு பகவானைவிட்டு நை

திகளைப்போல் அங்யப்ரயோஜனத்தைக் கைப்பற்றி அகன்று போவதே யுக்தமென்று ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தில் தோன்றியதை அரங்கத்திலே நின்றுகொண்டு தாமும் அகலாமல் பகவானிடத்தில் விமுகராய் நம்மைப்பார்த்துப் பேசுகிறபடியாய் இதிலும் மிக்க அயர்வுண்டோ என்ன அஜ்ஞானம் என்று தம்மை நிந்தித்துக் கொள்ளுகிறார்.

எட்டாவது பாசுரத்தில் திரும்பியும் பகவானைப் பார்த்து "**உண்டாய்**" என்று இரண்டாவது வேற்றுமையாலும், **மாயோனே** என்று ப்ரத்யக்ஷஸம்போதனத்தாலும் பகவானை திரும்பி ஸம்ச்லேஷிக்க யத்தனிக்கிறார் என்பது நிதர்சனமாகத் தெரிகிறது. ஏதன்மத்தியில் பகவான் தான் க்ருஷ்ணவதார சேஷ்டிதங்களில் வெண்ணெயும் நெய்யும் சிறிதும் மிசிறில்லாமல் களவுண்ட காஷ்டையை திரும்பிக் காட்டிவித்து நாம் நம்முடைய பக்தர்களோடு ஸம்ச்லேஷமில்லாமல் போனால் தரிக்கமாட்டோமென்பதை நிதர்சனமாகக் காட்டி ஆழ்வாருடைய மானுன தோற்றங்களை தெளிவித்தான் என்று ஆழ்வாரே பகவானைப் பார்த்துச் சொல்லியபடி.

ஒன்பதாவது பாசுரத்தில் ஆழ்வாருக்கு பகவான் க்ருஷ்ணவதார திவ்ய சூழவியாய் விஷப்பாலுண்ட திவ்ய சேஷ்டிதத்தைக் காட்டவும் திரும்பவும் மற்றொருபடியும் தம்முடைய மாத்ரு வாத்ஸல்யத்தை ப்ரகடனம் செய்யவே ஆழ்வார் திருவுள்ளம். அம்மஹாமூர்த்திக்கும் தனக்கும் உள்ள ப்ரதிஸம்பந்தம் தொடர்ந்து **அநுஸ்யூதியாய்** ஒருபொழுதும் பொய்யாகாவண்ணம் ஸம்ச்லேஷத்துக்கு உரித்தென்று **எவ்வுயிர்க்கும்** என்கிற பதத்தாலும் **சார்ந்து** என்று ஸம்ச்லேஷத்தை காட்டக்கூடிய பதத்தாலும் ஆழ்வாருக்கு ஸம்ச்லேஷம் நேரிட்டது நமக்கு நன்கு புலப்படுகிறது. ஆழ்வாருக்கு இப்பத்தில் நடைபெற்றிருந்த சாஞ்சல்ய புத்தி திரும்பிவந்தாலோ என்ற சங்கையை ஆழ்வார் தாமே தம் திருவுள்ளத்தை மாற்றி சஞ்சலிக்க விடுவதில்லை என்கிற பொருள் கொண்ட **மாயோம்** என்கிற முதல்பதத்தால் திருவுள்ளத்தை த்ருடீகரித்துக் கொண்டார் என்று தெரிவிக்கிறார்.

பத்தாம் பாசுரத்தில் உள்ளம் தீர்ந்து தெளிவுள்ளதையும் விச்லேஷமும் எல்லா ப்ரகாரத்தாலும் அதைப்பற்றிவரும் கவலையும் தீர்ந்து விட்டன என்று **மன்ன வைக்க திருத்தி** என்கிற பதத்தால் கூறுகிறார். அதாவது முதல் பாசுரத்தில் **சார்ந்தே** என்கிறதை விவரிக்கிறபடி. இப்பாசுரத்தில் பகவானுடைய ஸர்வசக்தித்வம் பரமகாருணிகத்வம் ஆச்ரிதவாத்ஸல்யம் முதலான உயர்வற உயர்நலமான கல்யாண குணங்கள் தம்போலியர்களுக்கு அநுக்ரஹிக்கவே என்று இந்த தசகத்தின் ஆறாயிரப்படியின் நிர்வாஹம் **கெடுமாலே** என்கிற பதத்தால் வ்யக்தமாகிறது. பகவானுடைய வாத்ஸல்[யம்] நெடியதாயும் அபராத ஸஹத்வமுள்ளதாயும் கேவலம் க்ருபோத்ய[...]மாயும் அநேக வழுவுகளாலேயும் கூட தடைபடாமல் நிரவதிக பரிதம்[...]க இருக்குமென்பது **நெடுமோல்** அதாவது தீர்க்க வ்யாமோஹம் பூர்ணம[...]த்தால் நமக்கு விசதமாகிறது.
என்கிற ப[...]

நிகமன பாசுரத்தில் இத்தசகம் வல்லாருக்கு பரிவதில்லை, அதாவது பகவானிடத்திலிருந்து விச்லேஷமில்லை என்ற பலச்ருதியை நமக்குத்தெரிவித்தும் பகவான் தன்னிடத்தில் முன் பாசுரப்படி செய்த தீர்க்க வ்யாமோஹத்துக்கு எதிர்தட்டாக தாம்தம் திருவுள்ளத்தால் செய்த அபிஸந்தியை **மாலே ஏழி மாலருளால் மன்னும்** அதாவது ஆராத அபிநிவேசத்தை உடையவராய் பகவானுடைய கல்யாண குணங்களையே தாரகமாக உடைய தாம் அவனருளாலேயே அதில் நிலைபெற்றிருப்பதால் தம் மானஸாநுபவத்தை நமக்குத் தெரிவித்திருக்கிறார்.

ஆழ்வாருடைய அகாதமான திருவுள்ளத்தின் பெருமையும் அப்போதைக்கப்போது அதாவது க்ஷணே க்ஷணே அதில் கிடைக்கும் அநுபவத்தையும் உல்லாஸத்தையும் நமக்குத் திருக்குருகைப்பிரான் காட்டாமலிருந்தால் நாம் எங்கனே அறியும்படி?

இப்படி ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்தை உள்ளபடி அறிந்தவரானதால் எம்பெருமானார் ஆளவந்தாருடைய சரமகைங்கர்யத்துக்குமுன் அவருடைய ஸந்நிதியில் அவர் மனோரதத்தில் வைத்திருந்ததாய் தன்னைக்கொண்டு பூர்த்திபண்ணி வைக்கவேண்டுமென்று நினைத்திருந்த மூன்று கைங்கர்யங்களை தாம் நிறைவேற்றி வைப்பதாக ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி இருந்தும், திருவாய்மொழிக்குத் தாம் நேரில் வ்யாக்யானம் செய்யாமல் தம்முடைய அம்மான் குமாரரும் தம்முடைய ப்ரதான சிஷ்யருமான திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானைக்கொண்டு நிறைவேற்றி வைத்தார். இதற்கு ஆதாரமாக குருபரம்பரையில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் பின்வரும் வ்ருத்தாந்தத்தை இங்கு எடுத்துச்சொல்லுவது ஸங்கதமாகும். ஒரு பகலில் உடையவர் தம்முடைய ஆச்ரமத்தில் மாதுகரம் ஸ்வீகரித்த பிறகு 'பிடித்தேன் பிறவிகெடுத்தேன்' என்னும் திவ்ய ஸூக்தியை மனஸால் அநுஸந்தித்து ஆநந்தாநுபவம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது ஆச்ரமத்தின் கவாடத்தின் த்வாரத்தின் வழியாய்ப் பார்த்து, அங்கு ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய அந்தப் பாசுராநுபவ சேஷ்டிதங்களைக்கண்டு, அது 'பிடித்தேன்' பாசுரார்த்தாநுஸந்தானமாக இருக்கவேண்டும் என்று அறிந்து, வெளியில்போய் வந்தபிள்ளான் ஸ்வயம் அவசராய் தம்திருவுள்ளத்தில் நினைக்காமலே 'பிடித்தேன்; என்னும் பாசுரம் அநுஸந்திக்கிறபடியோ' என்று அவர்ஸந்நிதியில் கேட்டருளினதாகவும், அதற்கு ஆசார்யன் முகமலர்ச்சியுடன் தன் சிஷ்யனை நன்கு மதித்து அக்குருகைப்பிரானே நீஎன்று ஆமோதித்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. உபயஸிம்ஹாஸனமும் பிற்காலத்தில் உடையவர் கையில் கைப்பற்றிய திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் அவ்வண்ணமே யதாச்ருதம் ஆசார்யனுடைய திருவுள்ளத்தையே உரையாக ஸாதித்திருக்கிறதும் நிச்சயம்.

இதில் எவ்வாறு பிசகுகள் இருந்தாலும் க்ஷமித்தருள வேண்டுமென்று ஸவிநயம் பாகவதோத்தமர்களை ஸேவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

ஸ்ரீ:

மதம் என்பது யாது?

(ஸ்ரீ. உப. வே. ஸ்ரீசைலதாஸாசார்யர்.)

இவ்வுலகத்தில் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு மதத்தினைச் சேர்ந்தவராகவே இருக்கிறார். மதம் என்பதானது அகமதத்தை மாத்திரமல்ல புறமதத்தையும் சொல்லும். அகமதம் என்பது வேதத்தையே ப்ரமாணமாக (மூலநூலாக)க் கொண்டதாகும். புறமதமானது இவ்வேதத்தைச் சாராது தன்வழியே வந்ததாகும். மேலுலகே ஒன்றில்லை என்று சார்வாக மதமும் மதமேயாம். பௌத்த மதமும் மதமேயாம். மகம்மதிய மதமும் மதமேயாம். மதம் என்பது வடமொழிச்சொல். 'மத அவபோதநே' என்கிற தாதுவின்பேரில் 'க்த' என்ற ப்ரத்யயம் வந்து மதம் என்றாயிருக்கிறது. மதம் என்பதற்கு 'கருத்து' என்று பொருள். எவர்கள் எந்த மதத்தை அல்லது கருத்தைக் கொண்டவர்களாயிருந்தார்களோ, அவர்கள் அம்மதத்தினர்களாகக் கருதப்பட்டார்கள். ஒரு மகான் தனது புத்தியின் கூர்மையால் ஒரு மதத்தை ஏற்படுத்தினால் அதைத் தழுவினவர்கள் அவர் மதத்தினரென்று சொல்வதற்கும் தடையுண்டோ. (இம்மாதிரியே நாமும் ராமாநுஜ மதனத்தினரென்று சொல்லப்படுகிறோம். ஸ்ரீ சங்கராசாரியருடைய கருத்தைத் தழுவினவர்கள் சங்கரமதத்தினர் அல்லது அத்வைதிகள் என்று சொல்லப்படுகிறார்கள்.) தமிழ்மொழியில் த, ந இந்த எழுத்தேயல்லது இதின் நடுவேயுள்ள வடமொழியினது ய ஃ ய என்ற மூன்று எழுத்தும் இல்லை. இந்த மூன்று எழுத்துக்களையும் தமிழ்மொழியில் த வென்றே நாம் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. ம என்ற எழுத்துடன் ய அல்லது ய என்ற எழுத்து சேர்ந்தால் கடைதல் என்று பொருளாகும். ஃ என்றவெழுத்து சேர்ந்தால் "கொழுப்பு" என்று பொருளாகும். தமிழ்மொழியில் "மதம்" என்றால் கொழுப்பு என்பதும் பொருளாகும். இப்படி சொல்வதினால் ஒருவித தோஷமுமில்லை யென்பதுதான் எமது கருத்து. புத்தியின் கொழுப்பினால் ஏற்பட்டதல்லவோ இந்தவழி. கொழுப்பு என்பது கூர்மையையும் காட்டும். மதம் என்பதற்குக் கருத்து என்று பொருள் கூறப்பட்டதினாலே அவர் அவர்கள் கருத்தை அவரவர்கள் மதமென்னலாம். ஆத்மவிசாரத்தை மாத்திரம் மதம் என்று சொல்வதற்கு உலகப் பிரஸித்தியைத் தவிர வேறொரு திருஷ்டாந்தமும் காணப்படவில்லை.

உலகப்பிரஸித்திதான் ஒரு பதத்துக்கு ஒரு பொருள் ஏற்படுத்துகிறது. ஒரு பதத்துக்கே இரண்டு மூன்று பொருள்கள் கூறப்பட்டாலும் அந்தந்த காலத்துக்குத் தகுந்தபடி பொருள் கொள்ளல் வேண்டும். சாப்பி

டும்பொழுது "ஸைந்தவமாகய" என்று சொன்னால் அங்கு அந்த பதத்தின் மற்றொரு பொருளான "குதிரை" யைக் கொண்டுவந்து நிறுத்தலாகாது. எங்கேயாவது புறப்படும் பொழுது அல்லது சண்டை செய்யும்பொழுது மேல்கண்டபடி சொன்னால் அதின் பொருளான உப்பைக்கொண்டு வரலாகாது. "ஸைந்தவ" என்றால் உப்புக்கும் பெயராகும், குதிரைக்கும் பெயராகும். அப்படியே "பங்கஜம்" என்றால் தாமரைப்பூவுக்கே பொருள் கூறுகிறார்கள். சேற்றில் தாமரை மாத்திரமல்ல, அல்லியும் உண்டாகிறது, கருநைதலும் உண்டாகிறது, செங்கழுநீரும் உண்டாகிறது, வேலம்பாசியுந்தான் உண்டாகிறது. ஆனாலும் அந்த பதத்துக்குத் தாமரையை மாத்திரம் பொருளாகக் கூறுவது வழக்கம், உலகப் பிரசித்தியே ஒரு பதத்துக்குள்ள அர்த்தத்தை நிச்சயிக்கிறது. ஸம்ஸ்க்ருத வ்யாகரண மஹாபாஷ்யம் (வடமொழி இலக்கணநூல்) செய்த பதஞ்ஜலி என்னும் மாமுனிவர் "சவ" என்ற பதமானது போதல் என்ற பொருளுடையதானாலும் 'காம்போஜ தேசத்திலுள்ள ஆர்யர்கள் 'பிணம்' என்பதாகவே அர்த்தம் கூறுகிறார்கள்" என்று சொல்லியிருக்கிறார். உலக ப்ரஸித்தியால் ஒரு பதத்தின் பொருள் வேறாகி விடுகிறது.

இப்படி மதம் என்றதற்கு கொழுப்பு என்ற அர்த்தம் இருந்தாலும் இன்னும் வேறு அர்த்தங்கள் ஏற்பட்டாலும் உலகப்பிரசித்தியைக்கொண்டு கருத்து என்பதே பொருளாகும். உலகப்பிரசித்தியைக் கொள்ளாமல் நாம் நம் புத்தியைக்கொண்டு ஒருபதத்தைச் சொல்வோமேயானால் அதனால் அதின் பொருள் ஏற்படாது. திண்டாட வேண்டிவரும். ஒரு சிறுகதை யொன்று இங்கு சொல்லவேண்டி யிருக்கிறது. அதாவது "தெலுங்கு பாஷையே தெரியாத ஒரு பாண்டிய தேசத்தான் தெலுங்கு தேசத்துக்குப் போய் அங்கு ஒரு சத்திரத்தில் தங்கினான். அதற்கு முன்னரே இவன் போலவே அங்கொரு தெலுங்கு தேசத்தான் வந்து படுத்துக்கொண்டிருந்தான். பாண்டிய தேசத்தாருடைய காது அதிக சந்துள்ளதானதால் இவனது குடைக் காம்பு அவன் காதில் மாட்டிக்கொண்டது. தமிழன் எழுந்தான். குடையுங் கூட வந்தது. தெலுங்கன் "நாது" "நாது" என்றான். தமிழன் "காது" "காது" என்றான். "நாது" என்றால் தெலுங்கு பாஷையில் "என்னுடையது" என்று பொருள்படும். "காது" என்றால் அந்த பாஷையில் அல்லவென்று பொருள். தமிழனுக்கு தெலுங்கு தெரியாது, தெலுங்கனுக்குத் தமிழ் தெரியாது. இப்படி இருவரும் சண்டை போட்டுக்கொண்டிருக்க இரண்டு பாஷையுந்தெரிந்த ஒருவன் வந்து இருவரையும் சமாதானப் படுத்தினான்" என்பதுதான். ஆகையினால் ஜனங்களுக்குத் தெரிந்த அர்த்தத்தில் அந்த பதத்தைச் சொல்லாது வேறான அர்த்தத்தில் சொல்லுவது தப்பிதமேயாம். இதனால் வெவ்வேறு அனர்த்தங்களும் விளைவதற்கிடமுண்டு. இப்படி உலகப்பிரசித்தியில்லாத பொருளைக்கொண்டு ஒரு பதத்

180750

தைச் சொன்னல் அது "அப்பிரசித்தம்" என்கிற தோஷமாகும் என்று அலங்கார சாஸ்திரம் (அணிநூல்) செய்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

தோஷமில்லாததும் குணமுடையதுமான சொல் காவ்யமெனப்படும். எவ்வித தோஷமு மில்லாத காவ்யமே உயர்ந்த காவ்யமாகும். இதனுலேயே தமிழ் பாஷையில் "ஜீவகசிந்தாமணி" முதலிய காவ்யங்கள் பேர் பெற்றிருக்கின்றன. ஆகையினுல் ஒரு பதத்திற்கு உலகத்தில் என்ன பொருள் கூறப்படுகிறதோ அதே அர்த்தந்தான் கூறவேண்டும். உலகமென்றால் இங்கு தமிழுலகமேயாகும். இந்த தமிழ் பாஷையானது இந்த உலகிலேயே விளங்கி வருதலால் அதன்படிதான் பொருள் கூறல்வேண்டும். "பீயூஷம்" என்பது வடமொழிச் சொல். அமிருதம் என்ற பொருளை அது அறிவிக்குமேயானுலும் தமிழுலகத்தில் அருவருப்பான பொருளைக் காண்பிக்கிறபடியால் அந்த பதத்தை எடுத்தாள்வது தமிழர்களான நமக்குக் கொஞ்சம் அருவருப்பா யிருக்கும்.

இந்த மஹா பாஷ்யத்திலும் அதன் முதல் நூலான பாணினி என்ற மஹர்ஷி செய்த ஸூத்ரங்களிலும் தான் ஒருவிதமாக பதத்தை அறிவித்து தனக்கு முன்னிருந்தோர்களாகிய ருஷிகளின் பெயர்களை குறிப்பிட்டு சாட்யாயந மஹர்ஷியின் மதத்தில் இப்படி யென்றும், காலவருடைய மதத்தில் இப்படி யென்றும், கார்க்கியருடைய மதத்தில் இப்படி யென்றும், சாங்கியருடைய மதத்தில் இப்படியென்றும், சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதனுல் மதம் என்பதற்கு வேதாந்த விஷயமான பொருள் மாத்திரமல்லவென்றேற்படுகிறது. மதம் என்பதற்குப் பொதுவாய் கருத்து என்றே பொருள் கூறவேண்டும். ஆகையினுல் நாம் ஸ்ரீ பகவத் ராமாநுஜாசார்யன் மதத்தை அல்லது கருத்தைத் தழுவினவர்களாகையால் அம் மதத்தினரென்று சொல்லப்படுகிறோம்.

இம்மாதிரி மதத்தை ஏற்பாடு செய்பவரை நாம் மஹானுகவே மதிக்க வேண்டும். அந்த ஒவ்வொரு மஹானும் ஒவ்வொரு தெய்வத்தை வழிப்பட்டு அந்த தெய்வத்தினருள்பெற்று ஒவ்வொரு மதத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளார். இம் மதத்தை "தர்சனம்" என்றுகூடச் சொல்வதுண்டு. வேதங்களுக்கு பாஷ்யம் செய்த "வித்யாரண்யர்" என்னும் முனிவர் "ஸர்வதர்சன ஸங்க்ரஹம்" என்னும் கிரந்தம் செய்துள்ளார். அதில் உலகத்தில் பிரஸித்திப்பெற்ற எல்லாமதத்தையும் சுருக்கிக் கூறியிருக்கிறார். யோகதர்சனம், ஜைநதர்சனம், பௌத்த தர்சனம், என்றிவ்வாறு மதத்திற்கு தர்சனம் என்று பெயரிட்டு அழைத்திருக்கிறார்.

நம் ஸ்ரீதேசிகனும் "அகிலதமஃ கர்சநம் தர்சநம் நஃ" என்றருளிச்செய்திருக்கிறார். அஜ்ஞான இருளெல்லாம் நீக்குகிற நம்முடைய தர்சனமென்றருளிச்செய்கிறார்.

இந்த மதங்களின் கோட்பாடுகளை நாம் சிறிது சிறிதாக வெளிப்படுத்தவேண்டுமென்று ஆவல் பட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம்.

தங்களான ரஹஸ்யஸாராம்ஸங்களை அஜ்ஞாநஸம்ஸயவிபர்யய விபரீதராகிகள் புகாதபடி உபதேசிக்க; 'உபதேசோ நிரர்த்தக:' என்னுதபடி கருவிலே திருவுடையனுய் ஸச்ரூஷாவஸரனாய் [1]'சிஷ்யஸ்தேஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்' என்று செவிதாழ்த்திச் சேதநன் சூழ்ந்தகன்றாழ்ந்துயர்ந்த முடிவில் பெரும்

பட்டு - ஆரம்பித்து. ரஹஸ்யஸாராம்ஸங்களை - ரஹஸ்யங்கள் என்று பெயர்பெற்ற திருமந்திரம், த்வயம், சரமஸ்லோகம் முதலியவைகளின் அர்த்தங்களை. அன்றிக்கே ரஹஸ்யங்களான ஸப்தங்களையும், அவைகளின் அர்த்தங்களையும் என்றுகவுமாம், அதாவது மந்திர மந்திரார்த்தங்களை என்றபடி. அஜ்ஞாந - அறியாமை, ஸம்ஸய-ஸந்தேஹம், விபர்யயம்-விபரீத ஜ்ஞானம், விபரீதராகி - விபரீதமான அனுஷ்டானத்தில் ஆசை.இப்படி எம்பெருமான் செய்தருளுகிற உபகாரபரம்பரைகளை ஆசார்ய ப்ராப்திபர்யந்தமாக நிரூபித்தருளி, இனி சிஷ்யனுடைய கர்த்தவ்யங்களை நிரூபித்தருளுகிறார்— 'உபதேசோ' என்றாரம்பித்து. உபதேச:—உபதேசம் செய்தது, நிரர்த்தக:—ப்ரயோஜனமற்றது, என்னுதபடி - என்று சொல்லும்படி போகாதபடி, கருவிலே - கர்ப்பத்திலேயே, கர்ப்பவாஸம் செய்யும் தசையிலேயே என்றபடி, திருவுடையனுய் - ஸம்பத்தையுடையவனுய், அதாவது 'ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பஸ்யேந் மதுஸூதந: ஸாத்விகஸ் ஸ து விஜ்ஞேய: ஸ வை மோக்ஷார்த்த சிந்தக: ॥' என்கிறபடியே ஜாயமான தசையிலேயே தேவ ஸம்பத்திற்குக் காரணமான பகவானுடைய கடாக்ஷத்தைப் பெற்றவனுய் என்றபடி. ஸச்ரூஷாவஸரனாய் - ப்ரணிபாத பரிப்ரஸ்நாதிகளாலே யதா ஸாஸ்திரம் வந்தடைந்தவனுய். இத்தால் 'உபஸந்நாய ஸம்யக்' என்கிற ஸ்ருதிவாக்யத்தில் சொல்லப்படுகிற குணவிசேஷங்கள் எல்லாம் விவக்ஷிதங்கள். அஹம் - நான், தே - உமக்கு, சிஷ்ய: - சிஷ்யன், த்வாம் - உம்மை, ப்ரபந்நம் - ஸரணமாக அடைந்திருக்கிற, மாம் - என்னை, சாதி - ஸிக்ஷிக்கக்கடவீர், அதாவது உபதேசாதிகளைச் செய்து திருத்த வேண்டும், என்று-என்று ப்ரார்த்தித்து, செவி தாழ்த்தி - உபதேசம் பெறுவதற்குக் காதை ஏகாக்ரமாக்கி. சேதநன் - இந்த ஜீவாத்மா. சூழ்ந்து - வெளிப்புறங்களில் வ்யாபித்து, அகன்று - விஸ்த்ருதமாய், ஆழ்ந்து - கீழ்ப்ரதேசங்களில் வ்யாபித்து, உயர்ந்த - மேற்ப்ரதேசத்தில் வ்யாபித்திருக்கிற, முடிவில் - முடிவில்லாத, அபரிச்சின்னையான, பெரும்பாழில் - பெரியதான ப்ரக்ருதியில், எழுந்த - உண்டான, அதாவது ப்ரக்ருதியின் பரிணமங்களான என்றபடி. மான் - மஹத், ஆங்

1. பகவத்கீதை-2-7.

பாழி லெழுந்த மானாங்கார [1]மனங்கள் முதலான விவிதவிஷவ்ருக்ஷங்களினுடைய ஸஹஸ்ராகாரபாதகத்வத்தையும் சூழ்ந்ததனில்பெரிய பரநன் மலர்ச் சோதியான ஜீவாத்மாக்களுடைய ஶரீரகாராக்ருஹநிவாஸகைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யங்களையும் சூழ்ந்ததனில் பெரியசுடர் ஞானவின்பமான உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் படிகளையும் அவஹிதனாய்க் கேட்டு, உய்வதோர் பொருளாலுணர்வெனும் பெரும்பதம் தெரிந்து

காரம், மனம் - மனது, முதலான - மற்றப் பஞ்சபூதங்கள், அதாவது இந்திரியங்கள் முதலிய எல்லா விகாரங்கள் என்றபடி, விஷவ்ருக்ஷங்கள் - நிழலில் ஒதுங்கின மாத்திரத்திலேயே நாசத்தை உண்டாக்கக் கூடியவைகளான மரங்கள். 'ஸஹஸ்ராகார' இத்யாதி அனேகவிதமாக விரோதம் செய்யும் தன்மையையும். சூழ்ந்து - இந்த ப்ராக்ருதமான விகாரங்களை யெல்லாம் வ்யாபித்து, அதனில் - அவைகளில் காட்டிலும், பெரிய - பெரியதான, பர - 1 'இதஸ்த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்தி மே பராம்' என்று சொல்லப்படுகிறபடியே மேலானதாயும், நல் - நல்லதாயும், ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபத்தை உடையதாயும் என்றபடி, மலர் - விகாஸத்தை உடையதாயும், தர்மபூத ஜ்ஞானத்தின் விகாஸத்தை உடையதாயும் என்றபடி, கீழ் 'சூழ்ந்ததனில் பெரிய' என்றதும் இப்படித் தர்மபூத ஜ்ஞானத்தின் வழியாகவே என்றறியத்தக்கது. சோதியான - ஸ்வயம் ப்ரகாசமான. ஶரீரகாராக்ருஹநிவாஸ - பத்ததசையில் ஶரீரமாகிற ஜயிலில் வஸிப்பதாகிய தசையையும். 'கைங்கர்ய' இத்யாதி - மோக்ஷதசையில் வரப்போகிற கைங்கர்யமாகிற ஸாம்ராஜ்யத்தையும். சூழ்ந்து - கீழ்ச்சொல்லிய ப்ரக்ருதி பரிணாமங்களையும், முக்தாத்மாக்களையும் வ்யாபித்து, அதனில்பெரிய - அவைகளைக் காட்டிலும் பெரியதான, சுடர் - ப்ரகாசத்தையுடைய, எல்லாவற்றையும் அறியும்படியான ஜ்ஞான விஶேஷத்தையுடைய, ஞானவின்பமான - ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபனான, உயர்வற - இதரவஸ்துக்களுக்கு உத்கர்ஷம் இல்லாமல் இருக்கும்படி, உயர் - உயர்ந்து கொண்டிருக்கிற, நலம் - ஆநந்தம் முதலிய கல்யாண குணங்களை, உடையவன் - உடையவனான எம்பெருமானுடைய, படிகளையும் - ப்ரகாரங்களையும், அவஹிதனாய் - ஸாவதானத்தை யுடையவனாய், உய்வது - உஜ்ஜீவிக்கக் கூடியதான, உஜ்ஜீவிப்பதற்குக் காரணமான என்றபடி, ஓர் - அத்விதீயமான, பொருளால் - அர்த்தத்தினால், அதாவது பகவத் க்ருபையினால் என்றபடி, அதில் கௌரவத்தினால் மறைத்து இப்படி அருளிச்செய்யப்பட்டது, உணர்வெனும் - ஜ்ஞானம் என்கிற, பெரும் - பெரியதான, பதம் - ஸ்தானத்தை, ஜ்ஞானமே புருஷார்த்த மாகையினால் அதைப் பரமபதம்

1. இதைவிட வேறுபட்டதான ஜீவாத்மாவாகிய உயர்ந்த என்னுடைய ப்ரக்ருதியை அறி.

ஸ்வ பர பல ஸமர்ப்பணப்ரதாநமாய் ஶேஷஶேஷிகளைப் பிரியாதபடி பிணைத்து வணக்கி உஜ்ஜ்வலிதமாக்குகிற வசநத்ரயத்திலே தன்னுடைய ஜ்ஞாத்ருத்வ கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்களை பாரார்த்யங்களாகவும் பராதீநங்களாகவும் பார்த்து; முதற்றனிவித்தாய்த் திருத்தித் திண்ணிலை மூவுலகுந் தன்னுளிருத்திக் காக்குமியல்பினனாய், தனதே

போல் ஒரு ஸ்தானமாக நிரூபித்திருக்கிறது, தெரிந்து - அறிந்து, 'ஸ்வ' இத்யாதி - திருமந்திரத்தில் ப்ரணவம் ஸ்வரூப ஸமர்ப்பணத்தைச் சொல்லுகிறது, நமஶ்ஶப்தம் பரஸமர்ப்பணத்தைச் சொல்லுகிறது, சதுர்த்யந்தபதம் பல ஸமர்ப்பணத்தைச் சொல்லுகிறது என்றபடி. ப்ரதாநமாய் - இவ்வர்த்தங்களே ப்ரதானமாக ப்ரதிபாத்யங்கள், மற்றவைகளும் இப்பதங்களில் அறியத்தக்கவைகள் என்றபடி. ஶேஷஶேஷிகளை - ஜீவாத்மாக்களையும், பரமாத்மாவையும், பிணைத்து - ஶேஷஶேஷி பாவத்தினால் ஒன்று சேர்த்து, வணக்கி - 'நாவேதந்ருஷிர் வா தேவம்' இத்யாதிகளின் படியே இவன் வணங்குவதினால் பகவானும் இவனுடைய ப்ரார்த்தனைக்கு இணங்கி வருகிறபடியினாலே இருவரையும் வணக்குகிறது நமஶ்ஶப்தம் என்றபடி. இவ்வர்த்தத்தை இவர் தாமே 'நாம் வணங்கத் தாமிணங்கா நிற்பார் வந்தார்' என்றருளிச்செய்திருப்பது இங்கனுஸந்தேயம். உஜ்ஜ்வலிதமாக்குகிற - ப்ரீதர்களாக்குகிற, இவனுடைய கைங்கர்யத்தினால் ஶேஷி ப்ரீதனாக அதைக்கண்டு இவனும் ப்ரீதனாகிறான் என்றபடி. வசநத்ரயத்திலே - திருமந்திரத்தில் இருக்கும் மூன்று பதங்களிலே. பாரார்த்யங்களாகவும் - பகவானுடைய ப்ரயோஜனத்திற்காக ஏற்பட்டவைகளாகவும், பராதீநங்களாகவும் - அவனுக்கு வஶப்பட்டவைகளாகவும். ப்ரணவத்தில் மகாரம் ஜ்ஞாத்ருத்வத்தையும், சதுர்த்யந்த பதம் கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்களையும், நடுவில் இருக்கும் நமஶ்ஶப்தம் இவைகள் பாரார்த்யங்களாகவும் பராதீநங்களாகவும் இருப்பதையும் சொல்லுகிறது என்றபடி. முதல் - முதலிலேயே இருக்கிற, தனி - அத்விதீயமான, வித்தாய் - உபாதான காரணமாய், திருத்தி - உலகங்களை ஸ்ருஷ்டித்து, இத்தால் நிமித்த காரணத்வமும் அருளிச் செய்யப் பட்டதாகிறது. திண் - த்ருடமான, நிலை - ஸ்திதியை உடைய, அதாவது ப்ரவாஹம் போல் நித்யங்களான, மூவுலகும் - மூன்று லோகங்களையும், இங்கு 'உலகு' என்றது மூன்று விதங்களான சேதநாசேதனங்களை என்றபடி, தன்னுள் - தனக்குள்ளே, இருத்தி - இருக்கும்படி செய்து, ஸர்வாதாரனான தான் அவைகளைத் தன்னிடத்தில் இருக்கும்படிசெய்து, காக்கும் - ரக்ஷிக்கும், இயல்பினனாய் - ஸ்வபாவனாய், உலகு - லோகங்கள், தனதே - தனக்கு ஶேஷபூதமே, என - என்று எல்லோரும் சொல்லும்படி, நிற்குமவனாய். இத்தால் ஸர்வாதாரத்வ ஸர்வஶேஷித்வங்கள் அருளிச்செய்யப் பட்டதாகின்

யுலகென நிற்குமவனாய், அடைக்கலம் கொண்டஞ்சலென்ன ஸ்ரீநாதனாய், உலகங்களுக்கெல்லாமோருயிராய் உலகுதன்னோடொன்றி நிற்க வேறு நிற்குமவனாய், உபாயோபேயஸ்வரூபனான ச்ரிய:பதியை உளனென்று தேறியிருக்குமுணர்ச்சியுடையவன்றானும் உளனுமென்று தைத்திரீயாதி ச்ருதிகள் சொல்லலுற்றன.

அருவுருவானவை யனைத்து மறிவாரேனு
மருங்கலைகள் கற்றுரைக்க வல்லாரேலும்
தருமவழியழியாமற் காப்பாரேலும்
தனிமறையின்றாற்பரியந் தருவாரேலும்
இருவினையினொழுக்கத்தாலேவலோரா
திங்கே நாம் சிறையிருந்த வினைதீர்க்கும்
திருமகளார்பிரியாத தேவன்றிண்ணம்
தேறாதார் திண்படியிலேறாதாரே. 3

இதி ஸ்ரீகவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய ஸ்ரீமத்வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீ ப ர ம ப த ஸோ பா நே
॥ ப்ரதமம் விவேகபர்வ ॥

॥ ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம: ॥

றன. அடைக்கலம் கோண்டு - நம்மை ரக்ஷ்ய வஸ்துவாக அங்கீகரித்துக் கொண்டு, அஞ்சல் - பயப்படாதே, என்ன - என்று அபயப்ரதானம் பண்ண, நாதனாய் - உரியனாய், இப்படி ஸர்வாதாரத்வ ஸர்வ சேஷித்வத்தாலே, உலகங்களுக்கெல்லாம் - ஓர் - அத்விதீயமான, உயிராய் - அந்தராத்மாவாய், தன்னோடு ஒன்றி - சேர்ந்து, நிற்க - நின்றபோதிலும், வேறு நிற்குமவனாய் - இவைகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டு நிற்குமவனாய், அதாவது அவைகளில் உண்டான தோஷங்களும், அவைகளுடன் சேர்ந்திருப்பதினால் உண்டாகக்கூடிய தோஷங்களும் தன்னிடத்தில் ஸம்பந்தப்படாமல் நிற்குமவனாய் என்றபடி. உளன் என்று - எப்பொழுதும் இருக்கிறான் என்று, தேறி இருக்கும் - நிச்சயத்தை அடைந்திருக்கும், உணர்ச்சியை உடையவன் - ஜ்ஞானத்தை உடையவன், தானும், உளனும் - ஸத்தாவான். 'தைத்திரீயாதி ச்ருதிகள்' என்றது 'அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத்வேத ஸந்தமேநம் ததோ விது:' என்றிவை முதலியவைகள் என்றபடி.

இப்படிக்கீழ் நிரூபித்தருளின அர்த்த விசேஷங்களை ஸுலபமாய் அநுஸந்தானம் செய்யும் பொருட்டு ஒரு பாட்டாலே ஸங்க்ரஹித்தருளுகிறார்—

'அருவுருவானவை' என்றாரம்பித்து. அதில் மற்ற விசேஷங்களைப் பற்றிய ஜ்ஞானம் எவ்வளவு இருந்தபோதிலும் 'தஜ்ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோऽந்யதுக்தம்', 'வித்யாऽந்யா சில்பநைபுணம்' இத்யாதி ப்ரமாணங்களின்படியே அவைகள் ப்ரயோஜன மற்றவைகள், பராவரதத்வ விவேகமே இவனுக்குப் பரமபதத்தில் ஏறும் மார்க்கத்தில் முதல் படியாயிருக்கிறது என்று அருளிச்செய்கிறார்.

[ப - ம்.] அருவு - ரூபமில்லாத வஸ்துக்கள், உருவு - ரூபமுடைய வஸ்துக்கள், சேதனாசேதன வஸ்துக்கள் என்றபடி, அன்றிக்கே உருவு - சரீரம், அருவு - ஆத்மா, ஆனவை - ஆகிய இவைகள், அனைத்தும் - எல்லாவற்றையும், அறிவாரேலும் - அறிந்தவர்களாயிருந்தபோதிலும், அரும் - இதரர்களால் அறிவதற்கு அசக்யங்களான, கலைகள் - சாஸ்திரங்களை, கற்று - தாங்கள் அப்யஸித்து, உரைக்க - அயலாருக்கு உபதேசிக்க, வல்லாரேலும் - சக்தியுடையவர்களாயிருந்தபோதிலும், தருமவழி - தர்ம மார்க்கத்தை, அழியாமல் - நசித்துப் போகாமல், காப்பாரேலும் - ரக்ஷிப்பவர்களாயிருந்தபோதிலும், அதாவது அவற்றை தங்கள் உபதேசத்தாலும் அநுஷ்டானம் முதலியவைகளினாலும் ரக்ஷித்துக் கொண்டிருந்தபோதிலும், தனி - ஒப்பற்ற, ப்ரமாணதமமான என்றபடி, மறையின் - வேதத்தின், தாற்பரியம் - தாத்பர்யார்த்தத்தை, தருவாரேலும் - இதரர்களுக்கு உபதேசிப்பவர்களாய் இருந்தபோதிலும், இருவினையின் - புண்யம் பாபம் என்று இருவகைப்பட்ட கர்மங்களின், ஒழுக்கத்தால் - ப்ரவாஹத்தினால், ப்ரவாஹம் போல் தொடர்ந்து வருகிற பரம்பரையினால் என்றபடி, ஏவல் - பகவானுடைய நியமனத்தை, ஓராது - யோசிக்காமல், அவனுடைய ஆஜ்ஞைப்படி நடவாமல் அதைமீறி நடப்பவர்களாய் என்றபடி, பூர்வபூர்வ கர்மங்களினால் மேல்மேல் ஆஜ்ஞாதிலங்கனாதிகள் தொடர்ந்து வருகின்றன என்றபடி, இங்கே - இந்த ப்ரக்ருதி மண்டலத்திலே, நாம் - ஜ்ஞானாநந்த ஸ்வரூபரான ஆத்மாக்களான நாம், சிறை - காராக்ருஹத்தில், இருந்த - வஸித்த, சரீரமாகிய ஜயிலில் வஸித்ததினால் உண்டான என்றபடி, ஈனம் - குறைவை, ஜ்ஞான ஸங்கோசாதிகளை, தீர்க்கும் - நிவ்ருத்தி செய்கிற, திருமகளார் பிரியாத - லக்ஷ்மீ 'அகலகில்லேனிறையும்' என்று வஸிக்கிற, தேவன் - தேவனான ச்ரிய:பதியினுடைய, 'ச்ரத்தயா தேவோ தேவத்வமச்நுதே', 'திருவில்லாத் தேவரைத் தேறேல்மின் தேவு' இத்யாதிகளிற்படியே திருமகளார் பிரியாமையினாலன்றோ இவனுக்குத் தேவத்வம் ஸித்தித்தது என்றபடி, திண்ணம் - தார்ட்யத்தை, அதாவது த்ருடப்ரமாணத்தினால் ஸித்தனாயிருப்பதை, 'என்றுமோர் இயல்வொடு நின்றவெந்நிலை' என்றதிறே, தேறாதார் - நிச்சயிக்காதவர்கள், திண் - த்ருடமான, படியில் - பரமபதத்திற்குப் போகும் மார்க்கத்தில் இருக்கும்படியில், ஏறாதார் - ஏறக்கூடிய யோக்யதை உடையவர்களல்ல, ஏகாரம் நிச்சய அதிசயத்தோதகம் (?). 'கீழ் உளனென்று

தேறியிருக்கு முணர்ச்சியுடையவன்' என்றருளிச் செய்திருப்பதையும், அதற்கு மூலமான தைத்திரீய ஸ்ருதியையும், 1 'நித்ய ஸிஜெ தஷாகாரெ தத்வாரகெ வ வளஷுர। யஸ்யாவஸ்தி ஸதா ஹூடிவெ தஸ்யாஸள ஸஸியிஂ வ ஜெகஃ॥' இத்யாதி ப்ரமாணங்களேயும் இங்கனுஸந்திப்பது. 2

திருவஹீந்திரபுரம் சேட்லூர் வித்வான் பகவத் விஷயம் பண்டித பூஷணம்

ஸ்ரீ. உப. வே. நரஸிம்மாசார்யர் ஸ்வாமியின்

ஸ்ரீபரமபத ஸோபாந வ்யாக்யானத்தில்

முதலாவது விவேகபர்வம் முற்றிற்று.

1. எப்பொழுதும் உள்ளதான அவருடைய ரூபத்திலும், அந்தப் பகவானுடைய மேன்மையிலும் எவனுக்கு மனதில் உளது என்கிற எண்ணம் இருக்கிறதோ அவனுக்கு இந்தப் பகவான் ஸமீபத்தை அடைவான், அன்றிக்கே இந்த மனிதன் அந்தப் பகவானுடைய ஸமீபத்தை, அதாவது பரமபதத்தை அடைவான்.

॥ ஸ்ரீ: ॥

॥ ஸ்ரீமதெ நிமாோஜ மஹாஷெஶிகாய நமஃ ॥

॥ விதீயஂ நிவெடிவவ ॥

மறுத்தார் திருவுடன் மார்பிற்றரித்தவன் வாசகத்தை
மறுத்தார் மயக்கமுமற்றதனுல் வந்த மா நரகும்
நிறுத்தார் பவத்தினெடுநாளுழன்றமை கண்டதனுல்
வெறுத்தாரணெறியே வெள்கியோட விரைவர்களே. 4

॥ ஸ்ரீ: ॥

॥ ஸ்ரீமதெ ஸ்ரீநிவாஸராமாநுஜமஹாஷெஶிகாய நமஃ ॥

இரண்டாவது நிர்வேதபர்வம்.

இப்படி விவேகம் உண்டான பிறகு கீழ்க் கழிந்ததற்கு நிர்வேதம் உண்டாகும் க்ரமத்தை இரண்டாவது படியாக நிர்வேதபர்வம் என்றருளிச்செய்ய ஆரம்பித்து அதை முதலில் ஒரு பாட்டாலே ஸங்க்ரஹித்தருளுகிறார்—'மறுத்தார்' என்றாரம்பித்து.

[ப - ம்.] மறு - ஸ்ரீவத்ஸம் என்கிற மறு, தார் - மாலை, திருத்துழாய் மாலை, வைஜயந்திமாலை, முதலியவைகளை, திருவுடன் - லக்ஷ்மியுடன், மார்பில் - தன்னுடைய திருமார்பில், தரித்தவன் - தரித்துக் கொண்டிருக்கிற எம்பெருமானுடைய, இத்தால் அஸ்த்ர பூஷணத்யாயாதிகளிற்படியே ப்ராக்ருதியின் அதிஷ்டானமாகிய மறுவையும், இருபூத மாலைகளையும் தன்னுடைய திருமேனியில் தாங்கிக்கொண்டிருப்பவன் என்பது த்யோதிதம், வாசகத்தை - வார்த்தையை, 'ஶ்ருதிஃஸ்ம்ருதி ஓமெவாஜ்ஞா' என்கிறபடியே அவனுடைய ஆஜ்ஞாரூபங்களான ஸ்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதி ஶாஸ்திரங்களை என்றபடி, அன்றிக்கே ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுயவதரித்து ஸ்ரீகீதாஶாஸ்திரத்தில் நியமித்தருளினதை என்றபடியாகவுமாம், மறுத்தார் நிஷேதித்தவர்கள், அதாவது அவைகளில் விதிக்கப்பட்ட கர்மயோக ஜ்ஞானயோக பக்தியோக ப்ரபத்திகளில் தங்கள் ஶக்திக்கு அநுகுணமானதொன்றை அனுஷ்டிக்காதவர்கள் என்றபடி, இதற்குமேல் 'விரைவர்களே' என்ப தோடந்வயம், மயக்கமும் - அஜ்ஞானமும், மற்று - பின்னும், அதனுல் - அந்த அவித்யையினுல், வந்த - உண்டான, மா - பெரிய, நரகும் - நரகத்தையும்,

இப்படித் தானும் பிறரும் தனக்கு ஶேஷியும் தஞ்சமும் ஹா ரியுமன்றென்று தோன்றும்படி தயாஶீலதேஶிகோபதேஶலப்த பதத்ரயவாக்யார்த்தஸாரத்தாலே திவ்யஜ்ஞாநமும் போலே ப்ரஸந்நரஸ்யபவித்ரஶீதளமான பராவரதத்த்வவிவேகம் பெற்றவன் தான் முன்பு ஜ்ஞாநாதிகாரும் அஸமஞ்ஜஸன்படியே நடக்கையாலே

நிறுத்து - தனக்குள் அடக்கிக்கொண்டு, ஆர் - நிறைந்திருக்கிற, அஜ்ஞானம் தொடங்கி நரகபர்யந்தமாயுள்ள துக்கங்களைத் தனக்குள் அடக்கிக்கொண்டிருக்கிற என்றபடி, பவத்தில் - ஸம்ஸாரத்திலே, நெடுநாள் - தீர்க்ககாலம், அநாதியாக என்றபடி, உழன்றமை - ஸஞ்சரித்துக்கொண் டிருந்தமையை, கண்டு- நிரூபித்துப்பார்த்து, அதனால் - அந்த நிரூபணத்தினாலே, வெறுத்து - இப்படித்தான் நடந்து கொண்டமைக்குத் தன்னுள்ளேயே வெறுத்துக்கொண்டு, வெள்கி - லஜ்ஜையை அடைந்து, வெட்கப்பட்டு என்றபடி, ஆரணநெறியே- வேதங்களில் சொல்லப்படுகிற மார்க்கங்களிலேயே, ஓட - ஸஞ்சரிக்க, விரைவர்கள் - த்வரையை உடையவர்களாக ஆவார்கள். 4

இப்படி கீழ்ப்பாட்டில் ஸங்க்ரஹமாக அருளிச்செய்த நிர்வேதம் உண்டாகும் ப்ரகாரத்தை விஸ்தாரமாக நிரூபித்தருளுகிறார்—'இப்படி' என்றாரம்பித்து. தஞ்சமும் - ரக்ஷகனும். தயாஶீல - தயையையே ஸ்வபாவமாக உடைய, தேஶிகோபதேஶலப்த - ஆசார்யனுடைய உபதேசத்தினால் ஏற்பட்ட, பதத்ரய - திருமந்திரத்தில் இருக்கும் மூன்று பதங்களினுடைய. ப்ரஸந்ந - தெளிந்ததான, அதாவது ஸம்ஶயம் முதலியவைகள் இல்லாத, ரஸ்ய - ருசியுள்ள, அதாவது ஸ்வயம் போக்யமான, பவித்ர - பாபங்களைப் போக்கடிக்கக்கூடிய, ஶீதள - குளிர்ந்ததான, அதாவது ஸம்ஸாரதாபத்தைப் போக்கடிக்கக் கூடியதான, பராவரதத்த்வ விவேகம் - உயர்ந்த தத்வம், தாழ்ந்த தத்வம், இவைகளைப்பற்றிய விவேகத்தை. 'அஸமஞ்ஜஸன்படியே' என்றது அஸமஞ்ஜஸன் என்பவன் வீதியில் விளையாடும் குழந்தைகளை எடுத்து ஸரயூநதியில் போட்டு அவைகள் முழுகுவதைப் பார்த்து ஸந்தோஷத்துடன் அனுபவித்து அத்தால் உண்டாகும் பாபங்களைச் சுமந்திக்கொண்டான். இந்த வ்ருத்தாந்தம் பாகவதத்தில் ஒன்பதாவது ஸ்கந்தத்தில் எட்டாவது அத்யாயத்திலும், ராமாயணத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு அஸமஞ்ஜஸன்படியை த்ருஷ்டாந்தமாக்கினது அவன் என்ன ப்ரயோஜனத்திற்காகச் செய்தானோ அதற்காகவல்ல என்பதும், கெட்ட கார்யங்களைச்செய்து அத்தால் பாபத்தைச் சுமந்திக்கொள்ளுவதற்கு மாத்திரம் த்ருஷ்டாந்தமாகக்கடவது என்பதும்

'விஶுத்தமநஸம்' இதிவத் விஶுத்திமாத்ரபரதயா உக்தரீத்யா ... பர । ஸதேந பகவத் பாதபாம்ஸுதாரண ... நிவர்த்யம் । அஞ்ஜநமிதி ஶப்தோபி ... ப்ரயோக்தும் ஶக்ய: । அதோ த்ருஷ்டயோ ... பவித்ரதா । ... இதி ஸித்தம் ।

இயம் ச பகவத் க்ஷேத்ர விஶேஷிதேஷ்வேவ பர்வதாக்ராதிஷு ப்ரதேஶேஷு க்ராஹ்யா । ததா ஹி பாரமேஷ்ட்ய ஸம்ஹிதாயாம் ... பகவத் க்ஷேத்ரபவாம்ருதா— "கிரௌ நதீதடே ... ஶ்ரீதுலஸீமூலமாஶ்ரித்ய விஷ்ணுக்ஷேத்ரே

அடுத்த பாட்டில் பாகவதர்களுடைய திருவடிகளின் தூளினால் அது சாந்தியை அடைந்துவிடும் என்று நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'பவ' என்கிற பதமும் விஶுத்தமநஸம் (பரிசுத்தமான மனஸை உடைய) என்கிற இடத்திலேபோல பரிசுத்தி மாத்திரத்தைச் சொல்லுகிறபடியினால் மேல் பாட்டிலே சொல்லப்படுகிற பாகவத பாததூளியையே சொல்லுகிறதாகவுமாம். இத்தால் பகவானே வெளுத்த பொடியை தரித்துக்கொண்டிருக்கிறார் என்று சொல்லியிருக்கிறதும் நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று. அவ்விடத்தில் கண்களில் அது தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லி இருப்பதினால் அவ்விடத்திலிருக்கும் நீறு என்னும் பதம் மையைச் சொல்லுகிறது என்று பெரியோர்கள் வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார்கள். அவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற வெளிய என்னும் பதமும் முன்போலவே, அதாவது பரிசுத்தம் என்பதைச் சொல்லுகிறது. அந்தப் பதம் அவ்விடத்தில் அபப்ரம்சமாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டதல்ல. பின்னை எப்படியெனில் மையைச் சொல்லுகிறதாக தமிழ் பாஷையில் நிச்சயிக்கப்பட்ட ஒரு சப்தம் என்று அந்த பாஷையை அறிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆழ்வார் ச்ருதி ஸ்ம்ருதி முதலியவைகளில் சொல்லப்படுகிற அர்த்தத்தையே விஸ்தாரமாக நிரூபிக்க ப்ரவ்ருத்தரானபடியினால் அவைகளுக்கு விரோதமாக அர்த்தம் சொல்ல முடியாது. ஆகையினால் மண்ணே ஊர்த்வபுண்ட்ரம் தரிப்பதற்கு முக்யமான த்ரவ்யம். அதுவே ஶிஷ்டர்களால் அங்கீகரிக்கத்தக்கது என்று ஸித்தமாயிற்று.

இந்த மண் பகவானுடைய க்ஷேத்ரமாக இருக்கிற மலையின் உச்சி முதலிய இடங்களிலிருந்து க்ரஹிக்கத்தக்கது. அப்படியே பாரமேஷ்ட்ய ஸம்

[illegible]

ஹிதையில் நடுக்கண்டத்தில் சரீரத்திலுண்டாகிய பகவானுடைய வாஸஸ்தலங்களை நிரூபிக்குமிடத்தில், 'பகவான் வஸிக்கும் இடமாகிய மலையிலாவது, ஆற்றின்கரையிலாவது, புற்றிலாவது, ஸமுத்ரக் கரையிலாவது, துளஸியின் வேரிலிருந்தாவது க்ரஹிக்கவேண்டும். இந்த பூமியில் ஆறுகளும், புற்றுகளும் எங்குமிருக்கின்றன. மலைகளும் அநேகமிருக்கின்றன. ஸமுத்ரம் எங்கும் சூழ்ந்திருக்கிறது. அவ்விடங்களிலிருந்து மண் க்ரஹிக்கத் தக்கதல்ல. ஓ! ருஷிச்ரேஷ்டரே! பகவானுடைய க்ஷேத்ரத்திலிருந்தே க்ரஹிக்கவேண்டும். அதினுடைய வர்ணங்களுக்கு ஏற்பட்ட பலங்களை சொல்லுகிறேன் கேள்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ப்ருஹ்மாண்ட புராணத்திலும் 'ஸமுத்ரக்கரையிலும், புற்றிலும், பில்வமரத்தடியிலும், ஜலம் தங்குமிடத்திலும், மலையின் உச்சியிலும், நதிக்கரையிலும், விசேஷமாக என்னுடைய க்ஷேத்ரத்திலும், மற்றப் பரிசுத்தமான இடங்களிலிருந்தும், தாமரைச் செடியின் அடியிலிருந்தும் மண்ணை க்ரஹிக்கவேண்டும்; வேறு இடத்திலிருந்து மனிதன் க்ரஹிக்கக்கூடாது' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதிலேயே மற்றோர் அத்யாயத்தில் 'மலையின் உச்சியிலும், நதிக்கரையிலும், விசேஷித்து என்னுடைய க்ஷேத்ரத்திலும், ஸமுத்ரக் கரையிலும், புற்றிலும், துளஸிச் செடியின் அடியிலும், இந்த மண் க்ரஹிக்கத்தக்கது. வேறு இடத்திலிருந்து அந்த மண் க்ரஹிக்கக்கூடாது' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விடத்தில் 'விசேஷித்து என்னுடைய க்ஷேத்ரத்தில்' என்பது விசேஷித்து என்று சொல்லி இருப்பதின் ஔசித்யத்தினாலும் மற்ற வசனங்களை அனுஸரிப்பதினாலும் எல்லா இடங்களிலும் அந்வயிக்கவேண்டியது.

[illegible]

(அதாவது விஷ்ணு க்ஷேத்ரமாகிய கீழ் குறித்த இடங்களிலிருந்தே க்ரஹிக்க வேண்டுமென்று தாத்பர்யம்) பிறகு மூன்று நான்கு வசனங்களுக்கு அப்புறம் தனியாக 'க்ருஷ்ண துளஸியின் அடியில் இருக்கிற மண் எனக்கு மிகவும் ப்ரீதியைக் கொடுக்கக்கூடியது; அதைத் தரிப்பவன் என்னுடைய ஸாயுஜ்யத்தையாவது, ஸாரூப்யத்தையாவது, ஸாலோக்யத்தையாவது அடைவான்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே, அங்கு பகவானுடைய க்ஷேத்ரம் என்கிற ப்ரஸித்தி இல்லாமல் போனபோதிலும் க்ருஷ்ண துளஸி இருப்பது மாத்ரத்தினால் அந்த இடம் பகவானுடைய ஸம்பந்தமுடையது என்பது ஸித்தித்துவிடுகிறது என்று தெரிவிப்பதற்காக. ஸாதாரண துளஸியைப்பார்க்கிலும் க்ருஷ்ணதுளஸி விசேஷமானது என்று தெரிவிப்பதற்காகவுமாம். அப்படியே ப்ருஹ்மராத்ரமென்னும் ஸம்ஹிதையில் 'ஆகையினால் எந்த ப்ரயத்னத்தினாலும் ஐந்துவிதமான மண் க்ரஹிக்கத்தக்கது. விசேஷித்து என்னுடைய க்ஷேத்ரமாகிய மலையின் உச்சியிலிருந்தாவது, நதிக்கரையிலிருந்தாவது, ஸமுத்ரக் கரையிலிருந்தாவது, புற்றிலிருந்தாவது, துளஸிவேர் இருக்குமிடத்திலிருந்தாவது இந்த மண்கள் க்ரஹிக்கத்தக்கவைகள். மற்ற மண்கள் விடத்தக்கவைகள்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு மலையின் உச்சி, நதிக்கரை, ஸமுத்ரக்கரை, புற்று, துளஸிவேர் இருக்குமிடம் இவை[illegible]ளெங்கிலும் என்னுடைய க்ஷேத்ரமாகிய என்னும் விசேஷணம் செ[illegible]லயின் படுகிறது. அப்படியே பரத்வாஜ ஸம்ஹிதையில் 'பரிசுத்தமான [illegible]க்கிருோ உச்சி முதலிய இடங்களில் எந்த இடத்தில் பகவான் வ[illegible]ண்டரம் சாஸ் அவ்விடத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட மண்ணினால் ஊர்த்வ[illegible]பட்டிருக்கிறது. த்ர விதிப்படிச் செய்யவேண்டும்' என்று சொல்[illegible]

𑌧𑌾 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑌤𑌃 ॥" 𑌇𑌤𑌿 । 𑌤𑌥𑌾 𑌨𑌾𑌰𑌦𑍀𑌯𑍇 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌤𑌿𑌤𑌮𑍇𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇 — "𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌧𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍋 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌧𑌾𑌰𑌣𑍇 । 𑌸𑌾 𑌚 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌫𑌲𑌦𑌾 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 ॥" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌰𑌭𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌵𑍇𑌙𑍍𑌕𑌟𑌾𑌦𑍍𑌰𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑍁𑌷𑍍𑌣𑌵𑍃𑌷𑌭𑌾𑌦𑍍𑌰𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌙𑍍𑌗𑌾𑌦𑌿 𑌭𑌗𑌵𑌦𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌗𑌤 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌕𑌰𑌿𑌣𑍀𑌷𑍁 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 । 𑌗𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍀𑌰𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾 𑌅𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌪𑌾𑌦𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌸𑌰𑍇𑌣 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌤𑌥𑌾𑌹𑌿 — "𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌪𑌾𑌦𑌾𑌬𑍍𑌜𑌸𑌮𑍍𑌭𑍂𑌤𑌾 𑌗𑌙𑍍𑌗𑌾 𑌨𑌾𑌮 𑌮𑌹𑌾𑌨𑌦𑍀 । 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌰𑍇 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑌾𑌂 𑌮𑍃𑌦𑌂 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌨𑌾 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥" 𑌇𑌤𑌿 । 𑌯𑌚𑍍𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌨𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 — "𑌮𑌹𑌾𑌨𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌤𑍀𑌰𑍇 𑌮𑍃𑌦𑌪𑌿 𑌸𑌾𑌧𑌨𑍀 । 𑌗𑌿𑌰𑍀𑌣𑌾𑌂 𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑌸𑌮𑍍𑌭𑍂𑌤𑌾 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾 𑌶𑍁𑌭𑌾 ॥ 𑌸𑌾𑌧𑌨𑌂 𑌚𑍋𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌵𑌨𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌚 ॥" 𑌇𑌤𑌿, 𑌤𑌦𑌪𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍍𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌸𑍍𑌥𑌲𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 ।

அப்படியே நாரதீய கல்பத்தில் 70-வது அத்யாயத்தில் 'முக்யமாக ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தைத் தரிப்பதற்காக வெளுத்த நிறமுள்ள மண் க்ரஹிக்கத்தக்கது; அது ஸ்தானங்களின் விசேஷத்தினால் அதிக பலத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாகும்' என்று ஆரம்பித்து திருவேங்கடமலை, ஸ்ரீமுஷ்ணம், திருமாலிருஞ் சோலைமலை, ஸ்ரீரங்கம் முதலிய பகவானுடைய அஸாதாரணமான இடங்களிலிருக்கிற குளங்களிலிருந்து ம்ருத்திகை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கங்காநதிக்கரையிலிருக்கிற மண்ணும் பகவானுடைய திருவடியின் ஸம்பந்தத்தை முன்னிட்டு க்ரஹிக்கத் தக்கது என்று நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. எப்படியெனில் 'தாமரை புஷ்பம்போன்ற பகவானுடைய திருவடியிலிருந்து உண்டானது கங்கையென்னும் மஹாநதி. அதின் கரையிலுண்டான மண்ணை தலையினால் தரிக்கவேண்டும்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விடத்தில் பொதுவாக பரிசுத்தமான மஹாநதிகளின் கரையில் இருக்கிற மண்ணும் இஷ்டபலத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. அப்படியே 'பரிசுத்தமான மலைகளின் நுனிகளிலுண்டான மண்ணும் முக்யமானது' உயர்ந்த ஆச்ரமங்களிலிருக்கிற மண்ணும் ஊர்த்வபுண்ட்ரம் தரிப்பதற்கு உபயோகப்படும்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே அதுவும் முன் வசனங்களில் எடுக்கப் இடத்[illegible]வைகளான பகவானுடைய ஸம்பந்தமுடைய மற்ற க்ஷேத்திரங்களை [illegible]கிறது. இவ்[illegible] சொல்லியிருக்கிறது முன்பின் ஸந்தர்ப்பங்களைப்பராமர்சிப்பதினால் விசேஷித்து [illegible]லும் புண்யத்வமும், உத்தமத்வமும் பகவத் ஸம்பந்தத்தினால் ஏ[illegible]களை அனுஸரிப்ப[illegible] விவக்ஷிக்கப்படுகிறது எனறறியத்தக்கது, முடிவில் பகவானு[illegible]ரங்களும் பரிசுத்தங்கள். அவைகளுடைய மண்ணும் ஊர்

𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌪𑌰𑌪𑌰𑌾𑌮𑌰𑍍𑌶𑌾𑌦𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍍𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌾𑌧𑍀𑌨𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌵𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌉𑌪𑌸𑌂𑌹𑌾𑌰𑍇 𑌚𑍈𑌤𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 — "𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑌾𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑌿𑌤𑍋 𑌯𑌤𑌃 । 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌮𑍃𑌦𑌾 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑍍 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌹𑌿𑌤𑍇𑌪𑍍𑌸𑍁𑌭𑌿𑌃 ॥" 𑌇𑌤𑌿 । 𑌅𑌤𑌃 𑌶𑌿𑌖𑌰𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌿𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌾𑌗𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌭𑌗𑌵𑌦𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣 𑌤𑍁𑌲𑌸𑍀𑌮𑍂𑌲𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌵𑌾 𑌸𑌙𑍍𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑍇𑌤𑌿 ।

𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑍈𑌵𑍇𑌯𑌂 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍁𑌭𑌿𑌰𑍍𑌧𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾 । 𑌤𑌥𑌾𑌹𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌨𑌾𑌰𑌦𑍀𑌯𑍇 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌤𑌿𑌤𑌮𑍇𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇 — "𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌧𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍋 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌧𑌾𑌰𑌣𑍇 । 𑌸𑌾 𑌚 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌫𑌲𑌦𑌾 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 ॥" 𑌇𑌤𑌿 । 𑌤𑌥𑌾 𑌪𑌾𑌰𑌮𑍇𑌷𑍍𑌠𑍍𑌯𑌸𑌂𑌹𑌿𑌤𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍 — "𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌂 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑌰𑌂 𑌪𑍀𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌟𑌿𑌦𑌂 𑌋𑌷𑌿𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮 । 𑌵𑌶𑍍𑌯𑌂 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌂 𑌤𑌥𑌾 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌦𑌂 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮 ॥" 𑌇𑌤𑌿 । 𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌦𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 — "𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌯𑌾 𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌯𑌾 𑌪𑍀𑌤𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌾 । 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍈𑌃 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌵𑍈𑌷𑍍𑌣𑌵𑍈𑌰𑍍𑌵𑌿

த்வபுண்ட்ரம் தனக்கு நன்மையை விரும்புகிறவர்களினால் தரிக்கத்தக்கது' என்று வ்யக்தமாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையினால் பகவானுடைய க்ஷேத்ரங்களாகிய மலையின் உச்சி முதலிய இடங்களிலும் பகவானுக்கு அஸாதாரணமான துளஸியின் அடியிலிருந்தும் ஊர்த்வபுண்ட்ரம் தரிப்பதற்கு மண் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று ஸித்தமாயிற்று.

வெளுத்த நிறமுள்ள இந்த மண்ணை மோக்ஷத்தில் ஆசை உள்ளவர்களால் தரிக்கத்தக்கது. அப்படியே ஸ்ரீநாரதீய ஸம்ஹிதையில் 70-வது அத்யாயத்தில் 'முக்கியமாக ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தைத் தரிப்பதற்காக வெளுத்த நிறமுடைய மண் தரிக்கத்தக்கது. அது ஸ்தாநங்களின் விசேஷத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டதேயானால் விசேஷமான பலத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாகும்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியே பாரமேஷ்ட்ய ஸம்ஹிதையில் 'ஓ! ருஷிச்ரேஷ்டரே! கறுத்த மண் சாந்தியைக் கொடுக்கக்கூடியது, மஞ்ஜள் நிறமுடைய மண் புஷ்டியைக்கொடுக்கக்கூடியது, வெளுத்த நிறமுடைய மண் மிகவும் புண்யமா[illegible]ப் லையின் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற[illegible]க்கிரோ விடத்திலேயே இதற்குப் பிறகு 'வெளுத்த மண்ணினாலாவது க[illegible]ண்டரம் சாஸ் ணினாலாவது மஞ்சள் நிறமுடைய மண்ணினாலாவது ஊ[illegible]ப்பட்டிருக்கிறது. ப்ராஹ்மணர்களால் தரிக்கத்தக்கது. வைஷ்ணவர்களால்

[illegible]

கத்தக்கது' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே அதுவும் முன்பு சொல்லிய ஏற்பாட்டை அநுஸரித்து அந்தந்த பலங்களில் ஆசையுள்ளவர்களைப்பற்றியது என்று நினைக்கத்தக்கது. மேலும் இந்த வசனம் வைஷ்ணவர்கள் பஸ்மம் முதலியதுகளை விட்டுவிடவேண்டுமென்று சொல்லுவதிலும் த்ரிபுண்ட்ரம் தரிக்கக்கூடாது என்று சொல்லுவதிலும் தாத்பர்யத்தை உடையது என்பது ப்ரகாசமாக இருக்கிறபடியினால் வேறு தாத்பர்யத்தை உடைய இந்த வசனத்தை அநுஸரித்து முன்பு உதாஹரிக்கப்பட்ட வசனத்தின் அர்த்தத்தை மாற்றக்கூடாது. மேலும் எல்லா த்ரவ்யங்களுக்கும் விகல்பம் துல்யமானது, அதாவது எதாவது ஒரு த்ரவ்யத்தால் ஊர்த்வபுண்ட்ரம் தரிக்கவேண்டும் என்று ஸந்தேஹிக்கமுடியாது. இந்த வசனத்தாலும் முக்யமாகையினாலே வெளுத்த நிறமுடைய மண்ணை முதலில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பிறகு கறுத்த நிறமுடைய மண் முதலியதைச்சொல்லி இருப்பது பஸ்மம் முதலியவைகளைக்காட்டிலும் கறுத்த நிறம் முதலியவைகளை உடைய மண் விசேஷமானது என்பதைத் தெரிவிக்கிறது. மேலும் இவ்விடத்தில் மண் முக்யமானது என்று சொல்லுவதிலேயே தாத்பர்யம் என்பது அடுத்த ச்லோகத்தில், 'த்யானம், ஹோமம், ...பம், புண்யங்களான மற்ற எல்லா க்ரியைகள் எல்லாம் ஊர்த்வபுண்ட்

இடத் ... இல்லாமல் செய்யப்பட்டவைகளாய் ப்ராஹ்மணர்களுக்கு வ்யர்த்தமா

கிறது. ... சந்தனம் அகில்கட்டை இவைகளினால் க்ஷத்ரியர்களினால் ஊர்

விசேஷித்து ...ம் தரிக்கத்தக்கது. வைச்யர்களால் பில்வமரத்து வேரால் தரி

களை அநுஸரிப் ... சூத்ரர்களினால் ஜலத்துடன் சேர்ந்த பஸ்மத்தினால் தரிக்கத்

...ராலும் ஊர்த்வபுண்ட்ரம் வெளுத்த மண்ணினாலேயே

[illegible]

தரிக்கத்தக்கது. நேராயும் நடுவில் இடைவெளி உள்ளவைகளாயும், பன்னிரண்டு இடங்களில் ஊர்த்வபுண்ட்ரம் தரிக்கத்தக்கது' என்று வ்யக்தமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விடத்தில் எல்லோராலும் என்றிவை முதலியது வைஷ்ணவர்களைப்பற்றியது. அதற்குமுன் சொல்லியிருப்பது பொதுவானது என்பது மற்றோரிடத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ப்ருஹ்மாண்டபுராணத்தில் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்திற்காக க்ரஹிக்கப்பட்ட த்ரவ்யங்களின் நிறத்தை அனுஸரித்து பலம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'கறுத்தநிறமுடையது சாந்தியைக் கொடுக்கிறது' என்று சொல்லப்பட்டது. சிவந்த நிறமுடையது வச்யத்தைக்கொடுக்கக்கூடியது. மஞ்ஜள் நிறமுடையது ஸம்பத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது என்று சொல்லுகிறார்கள். வெளுத்த நிறமுடையது விஷ்ணுவுக்குப் பிரியமானது' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதிலேயே மற்றோர் அத்யாயத்தில் 'எல்லா சூத்ரர்களுக்கும் மேல் சொல்லப்போகிறபடி பலம் சொல்லப்படுகிறது. கறுத்த நிறமுடையது சாந்தியைக் கொடுக்கக்கூடியது என்று சொல்லப்பட்டது. சிவந்த நிறமுடையது வச்யத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாகும். மஞ்சள் நிறமுடையது ஸம்பத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. வெளுத்த நிறமுடையது மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பாத்வாஜ ஸம்ஹிதையில் 'வேறுநிறம் கலக்காததாயும், வெளுத்த நிறம் உடையதாயும், ...ப் மழப்பு உடையதாயுமிருக்கிற நல்ல வாஸனையுடைய மண்ணினால் ...லையின் காக ஊர்த்வபுண்ட்ரங்களை தரிக்கவேண்டும். மஞ்ஜள் நிறமு... க்கிறோ ...லும் கறுத்த நிறமுடைய மண்ணாலும் மஞ்ஜள் நிறமுடைய... ண்ட்ரம் சாஸ் ...லும் சிவந்த நிறமுடைய மண்ணினாலும் புகைபோன்ற ... லப்பட்டிருக்கிறது.

ஓர் ஸந்தோஷ ஸமாசாரம்

நமது ஸபையின் சாச்வத பண்டு.

திண்டிவனத்தில் வக்கீலாயிருக்கும் ஸ்ரீ. உ.ப. பி. கே. ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்யர் ஸ்வாமி வேதாந்ததீபிகை சென்ற ஸஞ்சிகையில் பிரசுரம் செய்யப்பட்ட நமது ஸமூஹத்தின் துஸ்திதி என்னும் வியாஸத்தைப்படித்து மனமுருகி தம்முடைய ஸ்நேஹிதர்களிடம் வாசித்துக்காண்பித்து அவர்களை மெம்பராகச் சேரும்படிசெய்து தானும் இரண்டாவது வகுப்பு மெம்பராக இருந்ததை முதல்வகுப்பினராக்கிக்கொள்ளச் செய்தும் இவ்வருஷம் சாச்வதபண்டுக்கு ஒரு ரூபாய் கொடுத்து, இனி ப்ரதிவருஷமும் ஒரு ரூபாய் கொடுப்பதாக வாக்களித்திருக்கிறார். இனி நமது ஸபைக்கு எவ்விதம் உழைக்கவேண்டுமானாலும் உழைப்பதாகவும் எழுதியிருக்கிறார். இம்மஹானைப்போல் ஒவ்வொரு ஊரிலும் ஒரு மஹான் ஏற்பட்டால் நமது ஸபையின் துஸ்திதி நிவ்ருத்தி ஆகிவிடும்.

நுங்கம்பாக்கத்திலிருக்கும் பூவராக அய்யங்கார் என்னும் ஸ்வாமி மேற்குறித்த வ்யாஸத்தை வாசித்துவிட்டு தம்முடைய உபபத்தி அதிகமில்லாமலிருந்தும் ஸபையின் ஆஸ்தையால் தாம் ரூபா 1 அனுப்பியும் இனி ப்ரதிவருஷமும் 1-ரூபா கொடுப்பதாகவும் சொல்லியனுப்பியிருக்கிறார். ஸபையை ஆதரிப்பது ஆஸ்தையே தவிர உபபத்தி காரணமில்லையென்று இந்தஸ்வாமி காட்டியிருக்கிறார்.

சாச்வத பண்டுக்கு உபகரித்த ஸ்வாமிகள்.

ஸ்ரீ. உ.ப. பூவராக அய்யங்கார், நுங்கம்பாக்கம்.	1	0	0
,, P. K. ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்யர், திண்டிவனம்.	1	0	0
,, M. ராமஸ்வாமி அய்யங்கார், காங்கயம்.	1	0	0
,, P. B. திருவேங்கடாசார்யர், திண்டிவனம்.	1	0	0
,, A. ராமாநுஜாசார்யர், வயலூர்	1	0	0
,, D. ராமஸ்வாமி அய்யங்கார், சமயநல்லூர்.	5	0	0

ஸ்ரீ. உ.ப. வே. வித்யாபூஷணம் அ. கோவிந்தாசார்ய ஸ்வாமியின் கடித ஸங்க்ரஹம்.

வேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபருக்கு,

தேவரீருடைய 24-3-25 ஸ்ரீமுகம் கிடைத்தது. ஸ்ரீ. உ.ப. வே. சேட்டலூர் நரஸிம்மாசார்யர் ஸ்வாமியை பரமபதஸோபானம் முடிந்தபிறகாவது இப்போதே சீக்கிரம் வெளிவரும்படி பரமதபங்கத்துக்கும் ஸுலபமான வ்யாக்யானம் ஸாதிக்கும்படி ப்ரார்த்திக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ப்ராசீன ஸம்ப்ரதாயத்தை அநுஸரித்த பண்டிதர்கள் வரவர க்ஷீணமாய்க்கொண்டிருக்கும் இந்தக்காலத்தில் அந்த ஸ்வாமியைப் போல் லோகத்திற்கு உபகாரத்தை செய்யக்கூடிய வேறு ஸ்வாமி ஒருவரையாவது தேவரீரால் கண்டுபிடிக்கமுடியாது. இப்படிப்பட்ட பெரிய காரியங்களை அந்த ஸ்வாமியைக்கொண்டு பூர்த்தி செய்துகொள்ளவும்.

மைஸூர் }
6-4-25. }

அ. கோவிந்ததாஸ:

ஸ்ரீ. உ.ப. கே. வி. சேஷாசார்ய ஸ்வாமியால் இங்கிலிஷில் எழுதப்பட்ட கடிதத்தின் ஸங்க்ரஹம்.

வேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபருக்கு.

பரமபதசோபானம் ப்ரசுரமாயிருக்கும் ஸஞ்சிகையில் இரண்டும் அடியேன் கிடைக்கப்பெற்றேன். இவ்வளவு உபயோகமான கார்யத்தை செய்ய யத்தனித்ததற்கு தங்களுக்கு அநேக வந்தனம்.

பெஜவாடா. }
5—4—25. }

கே. வி. சேஷாசா

[illegible]

மண்ணினுலும் க்ரூரமாயும் நல்ல வாஸனே இல்லாத மண்ணினுலும் தரிக்கக்கூடாது' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த மற்ற வர்ணங்களே மறுத்திருப்பது மோக்ஷத்தில் ஆசை உடையவர்களேப் பற்றியது. வாஸனே உடையது என்று விதித்திருப்பது எல்லோருக்கும் பொதுவானது. ஒரு வர்ணத்திற்கே வெவ்வேறு வசனங்களினுல் வெவ்வேறு பலம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது ஒன்றுக்கொன்று விரோதமில்லாமையினுல் அந்தந்த பலத்தில் ஆசை உள்ளவர்களுக்கு அந்தந்த பலம் ஸித்திகிக்றது என்று சேர்த்துக்கொள்ளத்தக்கது. ஆகையினுல் வெளுத்த மண்ணே மிகவும் சிறந்தது, மற்ற வர்ணங்களுடைய மண்கள் அந்தந்தப் பலங்களில் ஆசை உள்ளவர்களுக்கு விதிக்கப்பட் டிருக்கின்றன. அந்த வர்ணங்களுக்கும் எல்லா புருஷர்களிடத்திலும் விகல்பம் என்பதில்லே. அதாவது எதாவது ஒரு வர்ணத்தை உடைய மண்ணினுல் தரிக்கலாம் என்பதில்லே என்று ஸித்தித்தது. இப்படியே அந்தத் திருமண்களே இடுவதற்கு விரல்களும் அந்தந்த பலன்களின் வ்யத்யாஸத்தை அநுஸரித்து ஸ்தாபிக்கப்படுகின்றன. அப்படியே பாரமேஷ்ட்ய ஸம்ஹிதையில் 'மோதிரவிரல் காம்பஸூகத்தைக்கொடுக்கும். ஆள்காட்டுவிரல் மோக்ஷத்தைக்கொடுக்கும். சுண்டுவிரல் ஆயுஸ்ஸைக்கொடுக்கும், கட்டைவிரல் பலத்தைக்கொடுக்கும், நடுவிரல் ஓ! ருஷியே ஊர்த்வ புண்ட்ரத்தை தரிப்பதில் நிஷித்தமானது' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. [illegible]ரதீயத்தில் 'வலதுகையினுடைய விரல்கள் (திருமண் இடக்கூடிய கருவி[illegible] சொல்லப்பட்டதுகள். அதில் ஆயுஸ்ஸை விரும்புகிற மனிதனுல் பட[illegible]ல் க்ரஹிக்கத்தக்கது. பிள்ளேயை விரும்புகிறவன் எந்த மனி[illegible] இவ்விட[illegible]ன் மோதிரவிரலால் இடவேண்டு[illegible] ஊர்த்வபுண்ட்[illegible]தற்கு நிஷித்தமானது. சொல்[illegible] ற்பட்டதென்[illegible] டைய மற்றக்ஷே[illegible]

186750

விஜ்ஞாபனம்.

“ஸ்ரீமதே ஹயக்ரீவ பரப்ரஹ்மணே நம:.” என்பது சென்ற ஆறுவது ஸஞ்சிகையில் காணமற்போனது அச்சுப்பிழையே தவிர மன: பூர்வமாய் எவ்வித காரணத்தை முன்னிட்டும் எடுக்கப்பட்டதல்ல. வஸ்து ஸ்திதி இப்படியிருக்க சில ஸ்வாமிகள் அன்யதா கிரகணம் பண்ணியிருப்பதாக தெரியவருகிறது. அதை அவர்கள் மாற்றிக்கொள்ளும்படி ப்ரார்த்திக்கப்படுகிறது.

ஸ்ரீ. உப. வித்யா பூஷணம் ஆ. கோவிந்தாசார்யர் ஸ்வாமியின் ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதப்ரசாரம்.

ஸ்ரீமான் அனந்தாசார்யர் பி. வி. நரஸிம்மய்யா முதலான பிரமுகர்களின் ஆஹ்வானத்தின்பேரில் சேலத்தில் சிலருக்கு சமாஸ்ரயணம் செய்வதற்கும் மதம், இந்து மதம், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தம் இந்துக்களின் ஐக்யமத்ய ஆவச்யகதை என்னும் விஷயங்களைப்பற்றி உபந்யாஸம் செய்வதற்கும், பகவத்விஷய ரகஸ்ய காலக்ஷேபங்கள் ஸாதிப்பதற்கும், தாழ்ந்தவர்களை உத்தாரணம் பண்ணுவதற்கும் இன்னும் மேற்சொன்னதி விஷயமாய் பாடுபடுவதற்கும் இந்த ஸ்வாமி சேலத்திற்கு சமீபத்தில் எழுந்தருளுகிறார் என்று கேட்க, மிகவும் சந்தோஷப்படுகிறோம். வைஷ்ணவமதம் மிகவும் தாழ்ந்த ஸ்திதியை யடைந்திருக்கும் இக்காலத்தில் அதன் ப்ரயோஜனராய் இந்த ஸ்வாமி பாடுபடுவது நம் தேசத்தின் பாக்யவசமே. பகவான் இவருக்கு தீர்க்காயுஸ், பலம், தைர்யம், இவைகளைக் கொடுக்க வேணுமாய் பிரார்த்திக்கிறோம்.

குரோதனவரு ஸ்ரீவைஷ்ணவ தினசரிக்குறிப்பு.

குரோதனவருஷத்திய தினசரிப்பஞ்சாங்கம் காலண்டர் ரூபமாய் வெளியாகி யிருக்கிறது. ஆசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளிலிருந்து ப்ரதிதினமும் அநுஸந்திக்கக்கூடிய வாக்யங்களும் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. இதில் ப்ரதிதினத்திலும் தமிழ்மாதம், தேதி, அயனம் ருது, பக்ஷம், திதி, நக்ஷத்திரம், வாரம் இவைகளும் இங்கிலிஷ் தேதியும் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. விலை அணா 8. வேண்டுவோர் மானேஜர், நிகமபரிமளம், மௌண்டுரோட் என்னும் விலாசத்திற்கு எழுதிப்பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

மேமீ த்திய பஞ்சாங்கம்.

மேமீ 4உ சித்திரைமீ 22உ திங்கள், ஏகாதசி 42-7; பூரம், 10-33, ஏகாதசி
,, 7உ ,, 25உ வியாழன், சதுர்தசி 38-0 சித்திரை 14-42, ஸ்ரீநரஸிம்ம ஜயந்தி, சித்ராபௌர்ணமி (திருமயம்) ஸ்ரீ மதுரகவிகள் திருநக்ஷத்ரம்.
,, 8உ ,, 26உ வெள்ளி – பௌர்ணமி 34-5, ஸ்வாதி 13-20, சித்ரா பௌர்ணமி (அழகர்)
,, 14உ வைகாசிமீ 1உ வியாழன் ஷஷ்டி 1-58, ச்ரவணம் 48-4 மாஸப்பிறப்பு தர்ப்பணம் உதயத்தில்.
,, 18உ ,, 5உ திங்கள், ஏகாதசி 39-3, உத்திரட்டாதி 39-37, ஏகாதசி
,, 22உ ,, 9உ வெள்ளி, அமாவாஸ்யை 39-45, கார்த்திகை 47-25, அமாவாஸ்யை தர்ப்பணம்
ஜூன்மீ 3உ ,, 21உ புதன், ஏகாதசி 11-5, சித்திரை 34-35 ஏகாதசி
,, 5உ ,, 23உ வெள்ளி, திரயோதசி 57-13, விசாகம் 32-33 வைகாசி விசாகம் காஞ்சி வரதராஜர் கருடஸேவை, நம்மாழ்வார் திருநக்ஷத்ரம்.